

ALEATORIKA DISANJA

SEBASTIAN ANTONIO KUKAVICA

SADRŽAJ

olivier messiaen	2
dvodihalice (za jeana geneta)	3
savršena kugla mržnje (za paula celana)	4
priručnik disanja (za thomasa bernharda)	5
crnac bere pamuk	6
arthur rimbaud	7
joan la barbara	8
kapetane ne budite spavače	9
u dlanovima sudopere	10
kambodžanski hramovi	11
kroz krošnju magnolije vidim	12
glazba slučajnosti	13
morton feldman	14
o mayanski oče	15
splavari	16
breton na samrti	17
vrisak kružnoustice ribe (vardaman bundren)	18

umijeće zavodjenja	19
raspeće naopačke	20
moj predak valija (mehmed paša kukavica)	21
josef mengele	22
kronologija jednog otapanja	23
pukovnik i maloljetnica (thomas sutpen)	24
mengeleovo truplo	25
brazilska smrt alfreda stroessnera	26
dan kada je poginuo camus	27
moj otac zove se slučajnost	28
sasvim običan utorak markiza de sadea	30
novi diktator	31
svi dobri pjesnici zovu se paul	32
sezona ebole sezona skijanja	33
izaslanik gospođice slučajnosti	34
svijet sagledan očima slučajnog prolaznika	35
céline je stigao nakraj noći	36
bacanje kocaka potvrđuje slučaj	37
umijeće spavanja	38
čempres s asurbanipalovog groba	39

glazba za dvanaest pijavica	41
vještina disanja	43
glazba za fataliste	44
smrt tadeusza kościuszka	45
octavio paz u posjeti bjeloruskom diktatoru	47
nova kościuszkova revolucija	48
provokacija johna cagea	49
opservatorij	50
gorski kotar u bablje ljeto	52
umjetni brkovi	53
škare kroz koje gledam svijet	54
umijeće mimoilaženja	55
robert johnson susreće đavla	56
kondor je šifra mog djetinjstva	57
poštanski službenik bukowski	58
najljepše rajčice rastu u paklu	59
selo divljih patlidžana	60
smrt u obliku križaljke	61
kubična gitara	62
nepalske zastave	63
poduke iz disanja poduke iz pričanja	64

vučedolski kalendar	66
figus faulkneriana	67
O autoru	70
Impresum	71

Bili smo mrtvi i mogli disati.

Paul Celan, Sjećanje na Francusku

OLIVIER MESSIAEN

ja nisam skladatelj ja sam strpljivi ornitolog volim promatrati ptice ali nikad nijednu nisam dodirnuo kad sam bio dječak otac je kupio tri papige u plavoj bijeloj i crvenoj boji izložio ih je u zelenoj krleci pod portretom maršala pétaina kako bi se odužio maršalu što mu je spasio život u verdunu pokušao je naučiti papige da izgovaraju liberté égalité fraternité jer je bio uvjeren da će ga maršal jednog dana posjetiti otac je svakog jutra uvježbavao svoj zbor papiga a ja sam imao osjećaj da mu se papige rugaju majka kaže da sam od njega naslijedio ljubav prema pticama ali ne i glazbeni talent tri su papige nadživjele mog oca dočekale su onaj dan kad je maršal pétain uspostavio vichyjevski režim a onda su izletjele iz zelene krletke slijepe i pretile srušile su se na klavir i počele teturati po bijelim i crnim tipkama oslobađajući u svakom staračkom raskoraku jednu prekrasnu disonancu tada sam shvatio da moja zadaća nije pronaći novu melodiju moja zadaća je pažljivo promatrati ptice sa osmatračnice u prašumi jer u svakoj ptici nalazi se jedna melodija liberté égalité fraternité koje je moj otac tražio najviše volim golubove koji se četvrtkom uvečer spuštaju na žice dalekovoda koje podsjećaju na križaljku razapetu nad ulicama tada počinje skladanje jer žice su notno crtovlje a golubovi note i zadaća skladatelja je precrtati konstelaciju ptica na žicama u kajdanku pri čemu samo treba obrnuti boje bijeli golubovi trebaju postati crne note a trake crnog neba bijela tišina

DVODIHALICA

(za jeana geneta)

zovu ga dvodihalice jer udiše dva različita zraka zrak nasilja zrak užitka i kad izdahne zrak nasilja u škrge mu ubace kovanice kao da dinarima kite harmoniku ako nije dobro disao vratit će vam kovanice kao kolica iz supermarketa kažu da daždevnjaci donose sreću jer u njima prebiva kiša dvodihalice pokušava istrljati kišu iz njihovih imena ali samo ih dodatno nadražuje kad je jean umro u pluća su mu zasadili magnoliju i cvijet je disao umjesto njega

SAVRŠENA KUGLA MRŽNJE (za paula celana)

u prašumi sam vidio bijele pijavice nadute od popijene krvi pustolovnih bijelaca španjolskih konkvistadora i britanskih poduzetnika koji su odlučili prokrčiti prašumu kako bi se mogao izgraditi autoput koji će doprijeti do indijanskih plemena kako bi bolesti novac depresija i do njih došli jer tržišta za nova cjepiva nikad dosta zato su pijavice umrle od krvi bijelaca jer je krv bijelaca puna mržnje prema prašumi mrtvozornik koji je pregledao paula celana onog dana kada su ga izvadili iz seine zajedno s ostalim ulovljenim ribama ustvrdio je da je celan umro od mržnje koju nije mogao u potpunosti izraziti u pjesmama jer pjesma vam je crna kugla mržnje u kojoj uvijek postoji jedan uzak procjep kroz koji uđe malo svjetlosti i promijeni crnu boju u pakleno ljubičastu pjesma i dalje ostaje pakao ali sa nagovještajem ugodne hladnoće koju na koncu dana priziva svaki piroman sa prstima toliko otečenima od opeklina da ne može kroz njih provući krunicu ili uhvatiti vodenu buhu ali hladnoća nakon cjelodnevnog igranja s vatrom doista prija celan je težio savršenstvu želio je stvoriti kuglu od opsidijana bez ijedne ogrebotine on je želio potpaliti vatru pod vodenicom u kojoj ne samo da će izgorjeti sva voda sva hladnoća već i on sam zato me i ne čudi što je mrtvozornik rekao da je umro od mržnje suicid je bio njegov posljednji pjesnički čin kojim je stvorio savršeno crnu kuglu opsidijana voda koju su mu izvadili iz pluća mirisala je po crnim mostovima po kojima su prolazile horde crnih čizama nije čudo što je seina crna ali kada su ga izvadili zajedno s kečigama celanov leš je bio bijel našli su jednu crnu pijavicu na njegovom kockastom srcu pijavica je imala oblik savršene kugle bila je paulova posljednja pjesma kojom je napokon izrekao sve što pjesnik može izreći jer je upila svu njegovu mržnju prema čovječanstvu prema crnim mostovima i crnim čizmama koje marširaju u taktovima himni razaranja mostovi su njegove rešetke zamke za riječi zato je morao pobjeći ispod rešetki ispod čizama pretvoriti se u kuglu možda je zato seina bila crna jer je celanov prezir prema čovječanstvu bio prevelik za korito seine spustio se u obliku tablete u rijeku ispustio crnilo kao sipa dušu pretvorio bistru rijeku u sudopersku vodu i izišao iz nje potpuno bijel s bijelim trepavicama s bijelim kopcima ali s crnim očima seina je bila bijela prije nego što je u njoj pokopao svoju knjigu mržnje čak su i pijavice iz seine bile bijele jer jedino pjesnik shvaća da su pijavice lakmus papir za mjerenje mržnje prema čovječanstvu

PRIRUČNIK DISANJA (za thomasa bernharda)

kajdanka mu se izgubila među sunovratima bubašvabe pojele note svraka ukrala violinski ključ jer ima oblik gliste a neki drugi ja sam ležao u bolnici na odjelu za pulmologiju rješavao križaljke ukrštavao život i smrt upaljena pluća bila su njihovo sjecište klompe medicinskih sestara djeca puna sline i bakterija u grlu ajde pripremite se stiže vizita i taj ja je pokušavao zavesti pacijenticu krevet do mog imala je čitku povijest bolesti prekrasnu kosu kako je milo kašljala upala pluća pitam ju ne kaže ona emfizem on joj priča o svojim bakterijama a ona se ne smije jer je zaokupljena disanjem mogu se smijati samo kad ne dišem kaže ličila je na dvodihalicu thomas traži kajdanku svrake se poslagale na žicama dalekovoda kao note skakao čupao vodove prekidaio struju svijesti samo da mu ih vrate a one se smiju svrake znaju kako treba disati one i dišu i smiju se a thomas ostaje bez zraka u dvodihalici više nema kovanica lijepa pacijentica je željela ispričati priču svog života a ja sam joj rekao otkopčaj košulju razgoliti prsa želim da osluškujem tvoje disanje to je priča tvog života ubacio sam joj dvije kovanice u grlo diši diši djeco spremite krevete evo doktora thomas je rekao da su mu bubašvabe pojele zadaću a učitelj ga je udario ti uvijek za sve okrivljuješ nijemce smije se razred smiju se svrake na prozoru svrake pretvorene u muzičke kutije ubaci kovanicu i disat će dalje u tom lunaparku uzdisaja hajde bolesnice pričaj mi diši prije nego što dođe doktor i oduzme mi tvoju priču stetoskopom doktor je svraka ti si pandorina kutija ležiš golih grudi slušam pjesmu tvojih pluća golotinja djeco ne gledajte golotinju svraka u bijelom se mršti na prozoru thomas je gađa kamenjem iz svrake ispadaju neuštimani zvukovi violine tamo pod dalekovodom rasipaju se note john cage ih hvata mrežom za leptire ja sam se prevrnuo na leđa zadovoljan obrisao krv sa usana vratio falus u džep i zaspao sanjao sam njezin smijeh a ona je ležala mrtva krevet do mog s ujedom pod dojkom ujedom u obliku violinskog ključa prošla je vizita i nitko ništa neobično nije primijetio čak ni to da je doktor bio svraka

CRNAC BERE PAMUK

kao dječak igrao se s majčnim bisernim ogrlicama mislio je da su biseri srž pamuka pa su ga početkom svakog radnog dana crnci pronalazili onesviještenog među stabljikama pamuka s ljubičastom magnolijom izraslom iz pluća ničeg se nije grozio više od bijele boje iz bjeline ga je dozivala njegova vrtoglavica slova od krede na školskoj ploči bila su njegov epitaf njegova smrt bit će bijela govorila je njegova majka dok je u mlijeku topila crnu čokoladu a on srkao ljubičasto mlijeko kada je padao snijeg majka je morala sve svjetiljke u kući zamračiti crnim abažurima pa se činilo da je snijeg ljubičast sve do odlaska iz provincije vjerovao je da je snijeg ljubičast i da se od snijega pravi mlijeko mama sad želim sanjati evo sad ću doći mili kako bi snivao u ljubičastom majka mu je pokazivala slike golih crnaca koji beru pamuk ona mu je ispričala da oni beru bisere da su to bijeli ljudi u crnim ronilačkim kostimima i da se sve to nalazi na dnu mora dok je sanjao ona je ležala pored njega kako bi cijele noći mogao dodirivati njezinu bisernu ogrlicu jer njezin je sin bio crnac i dok je sanjao brao je pamuk u podnožju njezinog vrata bio je sretan unatoč bičevima jer je bio među svojim crnim rođacima sinovljeve ruke postajale su sve crnje njezino grlo sve bjelje samo je magnolija bila ljubičasta

ARTHUR RIMBAUD

arthur voli svoju majku zato se u snu sklopča u položaj fetusa i sve dane do dolaska poštara jer verlaine je možda pisao provodi sklopčan na regalu sličan čajniku ili tegli pekmeza među muzičkim kutijama bez glazbe i ptičjim kavezima bez pjeva u svakom pismu verlaine mu šalje svoje trepavice a arthur iz njih iščitava ljubavnikove snove iščitava nevjeru na svakoj trepavici ali ostaje nijem jer sve svoje krikove čuva u muzičkoj kutiji kao eksponate patnje a sve svoje pokrete drži zatočene u kavezu kao nadomjeske za ptice polumrtav zuri u preljube na verlaineovim trepavicama jer trepavice su crni palimpsesti izdaje i sitnih osveta ni po čemu se ne razlikuje od vaze ili porculanske žabe dok u položaju fetusa razmišlja koje je boje abortus sigurno je crn arthur zuri u izranjavane ptice crveno na zelenom čuje da se rastaju od svojih imena svojih boja crvendać postaje zelen trava mu upija leš daždevnjak uquine kad ne pada dažd rastane se sa svojim imenom i grimizno uquine svaka boja ima svoj zvuk trepavice su crne ali njihove uvrede tako su bijele tako očite da arthur mora plakati više ne razumije alkemiju boja i zvukova zna samo da su trepavice crne a abortus bijel rastani se sa svojim imenom arthure lezi u snijeg i pobijeli

JOAN LA BARBARA

dok ležim na odjelu za pulmologiju sa tri sjene preko pluća poželim da imam pluća kao joan la barbara koja je koristeći samo tri uzdaha mogla pjevati tri sata a ja se s tri uzdaha ne mogu pošteno ni nakašljati želio bih biti poput svetog sebastijana koji je pjevao psalme iako su mu tri strijele načičkale pluća i ostavile tri rupe u glasu jer pravi pjevač pjeva kroz kraste u glasu a ja sam toliko ništavan da ne mogu pjevati ni kroz nos jer sam prehladen i imam polipe

KAPETANE NE BUDITE SPAVAČE

potpalublje snova je puno usnulih spavača kapetan šeće po palubi s lulom u ustima
mrzovoljan i osamljen jer je ostavio brbljavog papagaja u kavezu na pristaništu kako svojim
prostotama ne bi probudio putnike jer su svi oni na ovaj brod došli kako bi se naspavali žele
da okruno oči krmeljima kao dokazima blaženstva žele da im snovi preoblikuju lubanju i
zgusnu džunglu sljepoočnica tek tada vučedol će ih prihvatiti kao djecu svoje rijeke kako bih
želio da sad nešto opsuješ papagaju kako bi mi bilo milo vidjeti ih kako se bude sa
nestvrnutim medaljama u očima ali ne razmišljaj o buđenju ne sada dok cijeli brod
hibernira ti si meštar ceremonije kapetane tvoja je dužnost da im u snu obriješ glave svučesh
kožu urežeš im životopise u lubanje kako bi ih vučedolski les prihvatio u lubanje im ureži
ono što sanjaju od njihovih mentalnih mapa načini dnevnik plovidbe zapiši putanju zvijezda
nad hipofizama ali molim te o kapetane budi blagi kipar dok budeš urezivao ornamente u
lubanje spavača postavi klin tako da prati krivulje njihovih snova kad budeš udarao čekićem
čini to u ritmu noćnih mora jer snove na ovom brodu nitko ne smije prekinuti ovaj tonuci
brod je vučedol ovo more je samo jedna mrtvaja dunava a ti se o ukleti kapetane ravnaj
prema sazviježđima u njihovim sljepoočnicama sargaško more ostavi za sobom dunav te
zove

U DLANOVIMA SUDOPERE

u dlanovima sudopere uplakani konkiliolog pronalazi pjene neistraženog zaljeva sjeća se svih onih školjaka koje je ostavio na dnu među gusarima i meduzama kako bi izronio i promatrao mjesečara koji hoda po vodi sada mu sudopera pere lice zajedno s tanjurima i kašikama a on se divi linijama života na njezinom dlanu jer ga podsjećaju na mišiće školjki zašto sam gledao mjesečara zašto nisam ubrao bisere suzama prlja naočale sudopera lomi tanjуре raspadaju se kao mjesečar na vodi a u smeđoj sudoperskoj vodi u razbijenim naočalama leži izokrenuta kampućija hramovi naopačke prašume naopačke bilo je lijepo mjesečariti a sada se valja probuditi bez naočala bez školjki u grubom zagrljaju sudopere u novoj zemlji kambodži

KAMBODŽANSKI HRAMOVİ

mnoštvo muha je sinonim za pokret ali jedna muha je sinonim za još jednu samotnu smrt na ljepljivoj traci koja visi s plafona poput konfete s nekog zaboravljenog krštenja kada muhe lete za kampućiju uvijek lete u gustim grozdovima jer misle da će tako prevariti smrt ali kampućija je jedina zemlja na svijetu u kojoj je mnoštvo muha sinonim za jednu smrt kažu da je kampućija lijepa zemlja ukrašena jednom konfetom koju za državnih praznika prilijepe za plafon usred gradskog trga koji se ničim ne razlikuje od predvorja tajne policije to je jedna jedina stupica za muhe u cijeloj kampućiji a glavešine se pitaju hoće li biti dovoljno mjesta na traci za mnoge koji će umrijeti odjednom inače kažu da je kambodžanska džungla puna simetričnih pijavica i deformiranih stabala i boja koje nisu na svom mjestu i majmunolikih svećenika koji se otimaju oko kukaca sa bijesnim gibbonima inače kažu da su kambodžanski hramovi veoma lijepi kažu da angkor wat izgleda poput pčelinjaka sa hiljadu sitnih kaligrama i kažu da u svaku rupu u hramu možeš šaptom pohraniti jednu pjesmu o samoći no nitko ne garantira da ćeš ju tamo pronaći kad se budeš reinkarniran u gibona vratio pred hram i zatražio je natrag tvoja samoća više neće biti samo tvoja jer u kampućiji i samoća dolazi u pluralu kao i smrt kažu da su tamo boje u suton prekrasne ali ja ništa od toga nisam vidio jer nosim naočale a kampućija je jedina zemlja na svijetu koju ne možeš vidjeti naočalama

KROZ KROŠNJU MAGNOLIJE VIDIM

ništa ne vidi od krošnje magnolije vidi samo sestre u bijelim klompama molim vas vode gleda ih svakog jutra kroz granje gleda ih dok zalijevaju asparagus a on žeda toliko priča ima za ispričati sestru molim vas vode medicinske sestre mu peru stražnjicu kosa je jedino živo biće na njegovom tijelu ali one mu briju lubanju ponekad u njoj pronalaze zapise o konstelacijama zvijezda ili anale pisane klinopisom ali one tvrde da su to ožiljci od operacije on im govori da mu iz pluća raste neka čudna biljka pružila je korijene duboko u pluća i raste prema bijelom plafonu a one mu odgovaraju to nisu korijeni maestro već injekcije to nije biljka nego cijev za uštrcavanje zraka vi više nemate pluća a on tvrdi zato umjesto pluća imam magnoliju ona će pripovijedati kad ja umrem vi niste živi maestro vi vegetirate kaže mu bolničarka iako prostorija vrvi od glasova čuju se jedino udarci klompi sva tijela u prostoriji će prekriti bijelim plahtama nakon što im operu stražnjice odrežu kose poberu trepavice odsjeku nokte na nogama tek kad više ne bude ničeg živog na njima prekrit će ih bjelina koja upija zvukove on bi tako rado pripovijedao a one mu ne dopuštaju preokreću ga na bok i peru mu stražnjicu a onda pometu mrtvu kosu sa poda i on iz kreveta kroz krošnju magnolije gleda kako posljednji dio njegova života nestaje u košu za smeće

GLAZBA SLUČAJNOSTI

glazba slučajnosti je samo jedan slučajni nastanak zvuka između dvije tišine moja pjesma je samo jedan izdisaj između dvije šutnje debele kao prašina u koju ću upisati svoje ime i živjeti barem malo duže moje pjesme su paučine tišine pune ulovljenih muha a polumrtve muhe su riječi i riječi su crne a paučina je bijela stoga je tišina bijela a glazba slučajnosti crna zato između riječi u pjesmi ne stavljam zareze točke crte i tome sličan kič jer bi staviti zarez između dvije riječi značilo narušiti ritam crno bijelo staviti zarez značilo bi pokušati začepiti prazninu nadvikati tišinu staviti zarez u pjesmu bi bilo kao da između crne i bijele tipke na klaviru dodamo jednu međutipku kako bismo produžili trajanje zvuka ah vi šarlatani zar mislite da ćete tako udaviti tišinu nećete samo ćete je dodatno naglasiti ja koristim samo bijele i crne tipke i između svakog dodirivanja tipki radim dugačke pauze kao kad dodirujem golotinju želim da moja pjesma bude iščašeni crni čavao zabijen u bijeli bolnički zid čavao crn kao krv iz kristova dlana crn kao androgine ptice taj čavao ne želi ispuniti bjelinu želi joj se samo zabosti duboko duboko u dlan i natjerati je da krvari crno po bijelim tipkama

MORTON FELDMAN

skladao sam glazbu za tri glasa glazbu za tri violine glazbu za tri omče jer tri je moj omiljeni broj moja glazba su tri crna čavla zakucana u tišinu tri crne rane u tijelu svetog sebastijana tri crne logorske žice na snijegu gulaga zakupio sam trokutasti atelje i održao izložbu o svojoj glazbi uzvanici su zastali pred trima bijelim zidovima i upitali me gdje su ovdje slike mortone a ja sam pokazao na tri zardala čavla na zidu i rekao ovo su moji eksponati jedan je hohštapler pocrvenio od stida jer je na ta tri čavla objesio svoje i ženine krznene kapute ljubitelji kiča nikad nisu razumjeli moju glazbu tišine oni bi na ta tri čavla objesili tri što veće i što šarenije slike jer ih bole oči od gledanja u prazninu ljubitelji kiča su bili oni koji su postavili krunu od trnja na kristovu glavu ljubitelji kiča bili su oni koji su klaviru dodali bijele tipke ljubitelji kiča bili su oni koji su osmislili prozore jer su željeli začepiti sve rupe zaboraviti da praznina postoji ali ja to neću dopustiti glazba ne popunjava tišinu glazba je stupica između dvije tišine tri čavla na zidu su tri nokta zabijena u tišinu ne mogu je pobijediti ali je mogu izgrebati ali ljubitelji kiča osim tri čavla moraju posegnuti još i za krunom od trnja da kič bude potpun

O MAYANSKI OČE

oče vezat ćeš im vrpce nad očima kako bi bili razroki oče u oči ćeš im bacati raznobojne školjke kako bi bili daltonisti oče glave ćeš im ugurati u kalupe od cipela kako bi im čela bila plosnata broj 38 a onda ćeš ih natjerati oče da ispiju vruću čokoladu i sve zaborave tako to radite vi maye ali dolaze nova vremena oče u daljini već možeš nazrijeti konkvistadore njihove arkebuze su oni zalutali čvorci u jatu crvendaća gle oče prašuma ima vodene kozice puna je crvenila šuti sine ti si daltonist ne vidiš dobro sve je sivo ali oče sve je sivo sine nema više crvendaća ali nemoj o mayanski oče zažaliti što si ih učinio razrokima kad te konkvistadori pitaju oče jesi li kršćanin reci da jesi i pokaži im svoje sinove koji gledaju u križ i reci im evo vam vašeg krista evo ga razapetog a ni s bojama nije na ti oni će im presjeći vrpce nad očima oče oni će im onda skratiti glave na broj 23 oče tako to radimo mi europljani

SPLAVARI

iako sam riba imam šape macaklina i krik degenerika koji otvorenih usta stoji pod kišom
plivam samo kako bih pokretima usmrdio vodu koristim šape samo kako bih zapackao stakla
vrištim glasno samo zato da razbijem akvarij želim udahnuti miris dunava ali ne mogu živim
u akvariju na splavi koja se zaputila prema crnom moru splavari svake večeri peku ribe na
rešetkama mjesečine svakog jutra vade iznutrice iz smuđeva nekad su radili u klaonici ali
kada su zaklali sve svinje u okolici odlučili su zaklati svaku pasminu ribe na putu do crnog
mora svoje eksponate vješaju po splavi kao zastavice a u akvarij stavljaju samo nedozrele
ribe splavari šutke promatraju suton i znaju da će kad dođu nakraj dunava umrijeti ali nije ih
briga kad radiš u klaonici navikneš se na smrt cijelim putem splavari neće progovoriti ni
riječi oni žele uživati u buci rijeke i doista u smiraj dana čuješ samo riblje krikove koji kite
tišinu s hiljadu sitnih ukrasa tako da me prizor podsjeća na degenerika koji više s ustima
punima kiše

BRETON NA SAMRTI

nadja kćeri trebaš mrziti borisa viana jer je komarcima oduzeo krvoločnost i ženskost
oduzeo je ljepotu i otrov ujedu a nadrealizam je komarac kćeri kad se nađeš okružena
komarcima pozovi komarice na svoje dlanove i butine kćeri neka ti grizu ljupki razdjeljak
neka potiču tvoju lucidnost igru mašte nestašluke duha kćeri dopusti im da ti grizu
sljepoočnice tek ćeš tada vidjeti svijet očima komarice kćeri trebaš mrziti borisa viana jer je
miševе učinio prijaznim glodavcima oduzeo im kužnost i smrad a jedini prihvatljiv miš za
nadrealiste je kostur u mišolovci ili skočimiš bogalj zato mrzi borisa viana kćeri i mrzi muški
rod jer nijedan muškarac nema hrabrosti činiti ono što čine komarice opleti si spolovilo
koprivom i budi komarica na zagrljaj odgovori ujedom dokaži im što je nadrealizam kćeri
piši pjesmu kao da previjaš ranu precizno ali sadistički kćeri moja izađi na ulicu i nasumično
pucaj u muškarce to je čisti nadrealizam moja komarice i ti ga jedina možeš spasiti od
propasti

VRISAK KRUŽNOUSTE RIBE (vardaman bundren)

subotom se maloumna djeca zavlače u pećinu u kojoj čiča opsjenar izvodi neobične trikove pretvara dijelove svog tijela u ptice ili šišmiše podučava ptice kretanju i disanju on zna kako disati jer njegova pluća ispunjavaju čvorci koji su svoju novu šumu pronašli u pećini punoj kisika punoj kretanja liječi ptice bez krila ribe bez glasa kažu da mrtvu ribu može pretvoriti u poletušu pripovijedajući joj u škrge priče o braći wright ljušteći joj rijeku iz peraja ti si stvorena za nebo podučava je vještini disanja vještini letenja i ona leti ošamućena pričama o charlesu lindberghu slaboumna djeca su kružnoustе ribe s prašinom u dlanovima poljem maka u očima oni bi htjeli letjeti disati čiča pokaži nam šiljastu pticu nauči nas a čiča opsjenar hehe okružen hiljadama cvrkuta sagrađi vatru spoji dlanove ukrsti palčeve nad vatrom i eto se na zidu pećine pojavio šišmiš diše leti raste vi ste stvorene za nebo ribe moje otvaraju usta otresaju prašinu s ljustica pa pokušavaju letjeti polje maka u džepovima ih vuče dolje vi ste stvorene za nebo alcock i brown dišu a ribe sa mehanizmima bez padobrana ne dišu jer prašina zabija nokte u škrge žele disati ali zrak je trokutast a njihova usta su krug kretanja udisaj ali trokut neće u krug alcock i brown kašlju a ribe kažu to je razbacivanje dragocjenog disanja lako je njima kad su im usta trokuti čiča želimo zraka a čvorci u čiči se smiju u hiljadu glasova hiljadu sitnih trokuta žele mu uprljati krila prstima makova polja potpaliti mu krila trokut šišmiša ostaje neuhvaćen djeca umiru u krugovima plač im je krug krv im je krug i sve im teče iz kruga a cijev pištolja je krug i metak je krug pošto su usta ribe krug pošto krv teče plač teče onda valja metkom srebrnom cijevi začepiti krug krugom čiča opsjenar maše rukama savija prste čini ptičurinu crnjom samo vi nastavite mlatiti opsjene mali moji drugovi samo vi nastavite hvatati šišmiše a djeca se penju po pećini lupaju po sjenama seko sad je moj braco ispao ti je iz ruke hehe samo vi dajte djeco inače je čiča opsjenar bio vrlo miran i ljubazan čovjek ali za subotnjih blagdana volio je izvoditi psine zato su sve seoske majke plakale kad su im djeca rekla da smo hvatali ptičurine djeca dolaze kući s rupama u grlima ubijenim glasovima majke ih drže u trokutastim akvarijima ona kružnousto vrište jer djeca su riba

UMIJEĆE ZAVOĐENJA

imao sam preljubicu sa zečjom usnom u početku smo se smijali svatko na svoj način ja razgaljeno ona s deset uzdaha zakašnjenja ali uskladili smo smjehove gledajući posljednjeg pingvina na glečeru a kad se otopio arktik u mlaci vode vidjeli smo fosile posljednjeg eskima pomiješane sa kosturima kanua i tuljana pravi palimpsest bijelog a pod igluom je još uvijek gorio fenjer tuljanovo ulje je bilo živo a tuljan nije svjetlost je bila zaleđena kao komarac u bijelom jantaru i mi smo lupkali o fenjer i vidjeli smo kako se plamen pomiče a tuljan ne uronio sam lice u vodu punu kostura i kad sam izronio bio sam eskim kapci su mi u oči propuštali samo onoliko svjetlosti koliko je potrebno da razlikujem bijelo od crnog ona mi je bila toliko privržena da je odlučila uskladiti svoje vidno polje s mojim zato je od trepavica načinila rešetke za oči i rekla da će odsad samo gledati u glečere pa će sve biti crno bijelo zato smo se preselili na island ispod vatnajökulla živjeli smo u straćari s jednim prozorom u bijelo onda smo uskladili svoja tijela te dvije naborane morene ali zadržali smo ih u povlačenju pa su bile kao ono svjetlo koje se pomiče u jantaru ali nikad nismo mogli uskladiti poljupce njezin trokutast poljubac nije se spajao s mojim kružnim ustima nespojiva geometrija velim ja i tako ostavljeni bez poljubaca usred opustjelog pejzaža sa samo jednim otvorom u bijelo i jednim utrnutim kandilom koji zabija nokte u crnu islandsku noć prepustili smo se ugrizima u tom slučaju trokut se spaja sa krugom pa me je ona grizla a ja sam uzdisao od naslade dok mi je kidala sitne komade mesa s lica koje sam ionako posudio da je zavedem

RASPEĆE NAOPAČKE

kad želim vidjeti odraz svog lica zagledam se u rane na tvojim leđima nisam ni znao da imam brkove ili su to samo naznake biča jer da bih pronašao sebe moram pažljivo čitati palimpsest naših koža otopiti koju pilulu u crnom pivu ionako znam da ću živjeti do trideset i treće već sam si izbušio dlanove kroz njih struje sitne ptice ne možeš ugrabiti vrijeme iako su mi godovi na dlanovima čvrsti ipak ću umrijeti u trideset i trećoj ako se koja ptica zaglavi u mojem dlanu onda neka me objese za noge kao mussolinija na tržni ponedjeljak kad su ga izvjesili pred mesnicom neki su mu vidjeli kolibriće u dlanu ja sam bio jedan od petorice koji su visjeli naopačke tlo zamijenili za nebo i vidio sam vođine dlanove kako postaju noge njegovoj sjeni vidio sam mnoštvo nogu ali nisam vidio ptice samo linije smrti na dlanu mussolini sagledan naopačke nalikuje apeninskom poluotoku mi smo bili isusi okrenuti naopačke i mislili smo da je crvenica puna bosih nogu naše nebo no mi nismo bili glumci mi smo bili gledatelji svi oni bosonogi ljudi oni su bili glumci i tek kad su nas bacili u tresetište vidjeli smo nebo neuprljano njihovim nogama i znali smo da gore u svoj toj vrevi ima tek toliko mjesta da primi nas petoricu jer mi smo isusova braća razapeta o nebo

MOJ PREDAK VALIJA (mehmed paša kukavica)

sjedim u hladovini sebilja ne želim sanjati pse već bijele džamije ispunio sam usta mogranjem kako bih pričao na turskom jer moji psi razumiju samo zapovijedi na turskom a ja sam toliko loš učenik da ni turcizme nisam naučio znam da ferman znači zapovijed ali džabe mi kad ne znam zapovijedati psima pri svakom turcizmu koštice nara mi se otkotrljaju u grlo a kako bih mogao disati ne pričam nego lajem režim na mujezinovu tužaljku njemu je dopušteno pričati a meni nije ja sam pas ali psi me ne razumiju ja sam pas a sanjam bijele bostandžibaše kažu da se moj predak valija ugušio usred izdavanja zapovijedi o gradnji nove džamije udavio se u riječi bujruldiya umro je pod bijelim munarama koje su zacrnile nebo psi lualice spavaju pod mojim nogama opipavam njihove lubanje pune sitnih arabeski simetričnih krpelja čudne kaligrafije sna psi sanjaju druge pse ne sanjaju ljude ljudi sanjaju pse osjećam njihove dahove po stopalima ostaci dana razbacani među psima u toplini daha skitanja dan je bio dug valja odmoriti noge za noćna lutanja večernje kenjčiluke stopala mi krvare ili je to samo odblesak dana na umoru dženeza bijele boje minareti su crni bole me ali se ne pomjeram jer ih ne želim buditi noćne lubanje su miljokazi dnevne svijesti ne raspoznaješ san od krpelja kad ih milujem onda se razumijemo pseće režanje mi je milije od čudnih zvukova iz bijele džamije razumijem jezik psećih snova ali ne znam što znači icindija kaliferija ili serdžada iako je moj daleki predak dao sagraditi džamiju u travniku ja tu riječ ne izgovaram bojim se gušenja već kažem mošeja što na psećem jeziku znači tamo nećeš dobiti milostinje noć je razlupao sam im lubanje pseća krv je puna mjesečine tada počinjem pričati sa svojim psima i počinjem pričati sa precima jer svaki od njih jedan je pas pošto psi sanjaju pse a ja sam pas koji sanja daleke rođake valije i bostandžibaše vidim drvo posađeno pred mošejom drvo izraslo iz odbačene milostinje to je moje obiteljsko stablo sjedim na sebilju među porazbijanim psećim lubanjama i znam da je moj daleki predak bio mehmed paša kukavica valija i vezir bosanskog vilajeta on je sagradio sebilj on je sagradio ovaj hlad pod kojim drijemamo moji rođaci i ja sanjajući jedni druge a on je sagradio i onu riječ koja ga je izdala ne raspoznajem pseće kosti od svojih sve jedan isti neprekinut san kad ih razbiješ shvatiš da su vam lubanje pune istih krpelja istih fobija ali dok psi maštaju o milostinji pod drvetom ja crtam anatomiju obiteljskog stabla čujem kobnu bujruldiyu mehmeda paše vidim ga kako umire a oko njega stotinu pasa lualica ližu mu lubanju dobro se razumiju

JOSEF MENGELE

plijevljenje duha od viška vrijednosti započinje rezanjem kose i noktiju potom valja razbiti lubanju kao lanjsku lončariju i razgledati talog struje svijesti na kori lubanje valja pročitati ljetopis snova predvidjeti kakva će biti zima stanje na istočnoj fronti je zabrinjavajuće bez obzira koliko lubanja razbio predviđanje je uvijek isto reich će pasti ali ne mogu to reći vojnicima kad im gatam iz ciganskih lubanja kažem ne brinite pobijedit ćemo sve to nalikuje gatanju iz šalice kave ali podiže moral jasno mi je zašto su rimljani cijenili haruspice iako su vidjeli srušeno carstvo u telećem trbuhu oni su rekli bit će bolje vojnike mogu prevariti ali ne i blizance ne boj se vidjet ćeš svijet u plavoj boji kloroform i evipal gledat ćeš u pepeo i vidjet ćeš da je pepeo plav blizanci me vole svi imaju crne oči i misle da je pepeo crn ne boj se ali pomoću umjetnih bojila ja ću im pomoći da postanu pjesnici jer jedino pjesnik može paljevinu opjevati u plavoj boji malo će te boljeti ali onda ćeš vidjeti azurne stračare akvamarin vučjake plave esesovce skinem bijele rukavice i kažem sestri elsi da su kontaminirane plavom bojom još jednog neuspjeha daltoniste sam ubijedio da zvuk ima boju svake večeri dolaze u moje odaje slušamo wagnera gledamo akvarele kovrče su im pune pokreta a usne čuđenja blizance ne šišamo tako im dopuštamo da žive malo duže jer kosa posljednja umire kosu ćemo ošišati kad nam budu bili potrebni katekizmi lubanja dok slušamo wagnera promatram njihove čeljusti sjećam se svojih ljubavnica žene su me oduvijek voljele možda zbog bijele liječničke kute blizanci me gledaju pitam ih koje su boje moji brkovi moja kosa a oni odgovaraju u isti glas crne crne crne ništa nisu naučili ne djeco moji brkovi su plavi moje oči su plave čak je i moja kuta bijela barem dok je ne zaprlja crna boja vaših očiju koje ne žele vidjeti plavi pepeo ja sam plav jedino je moja aktovka crna brazilsko more je plavo avionske karte su crne moja je lubanja pravilnog oblika moje oči su plave ali zašto onda vidim crni pepeo crne dimnjake potamnijelu svjetlost punu vučjaka možda je to trik jer da bi spoznao što je to plava boja moraš otići u brazil i sa trijema ljetnikovca promatrati more odjeven u bijelo laneno odijelo zuriti u pepeljaru neba tek tada pepeo će biti plav tek u brazilu

KRONOLOGIJA JEDNOG OTAPANJA

klaonicu sam ukrasila suncokretima da prizovem malo svjetlosti u ovu rashlađenu tamu u kojoj su topli jedino juneći jezici bez daha osjećam se krivom jer previše dišem okružena šutnjom junadi razapete naopačke poput mussolinija i njegova četiri druga u autobusu sjedim uvijek do prozora sa suncokretom u zapučku bijele kute kako bih privukla malo topline kocku hladnoće sam sakrila u torbu umotavši je u pakpapier taj paket poslat ću na arktik jer sam čula da se topi glečeri nalik na trube su šuplji iznutra školjke bez unutarnje melodije polarni medvjedi bauljaju po paralelogramu leda ošamućeni subotnjom sunčanicom žao mi je eskima jer su im oči kao prizma u kojoj se mlaz bijele boje prelama u crnu dugu oči su im kao ušice cvrčka nespremlne za toliku svijetlost dok sjedim do prozora osjećam se krivom jer kradem toplinu eskimima koji uz lanternu tuljanovog ulja dodatno kvare oči čitajući poruku iz paketa ne znajući što da rade s komadom hladnoće koji sam im poslala jedan slijepi eskim kaže ostavite tu kocku neraspakiranu u nju će ući moj duh kad umrem iako slijep on pred očima vidi eskimsko groblje sa snježnim epitafima groblje ima oblik iglua a svaka kocka leda jedna je utamničena duša pretka žene potpaljuju uljanice pod tim ognjištem pod tabanima smrznutih lara kako bi ti se odužili na poklonu u pismu ti šalju svoje trepavice po kojima je sunce izrezbarilo poruke na brailleovom pismu paket je stigao s pedeset godina zakašnjenja arktik se otopio ognjišta su prazna eskimova žena skinula je paučinast gajtan s očiju i gledala direktno u snježnu mećavu jer je znala da će tako najbrže oslijepiti a bila joj je milija sljepoća od prizora otopljenog groblja majko trepavica koju držiš u dlanu je kronologija jednog otapanja

PUKOVNIK I MALOLJETNICA (thomas sutpen)

maloljetna prijateljice okitit ću te ordenima iz građanskog rata ali nemoj ih pokazivati ocu jer će čiča tražiti da te oženim a ordene će uzeti kao miraz i objesiti ih na zid u predsoblju i svakom će ih gostu pokazivati i govoriti ovo je moj gettysburg a ovo moj fort donelson maloljetna prijateljice spavaj u prizemlju svoje zemunice i u ponoć kad čiča zaspi među ordenima otvori prozor i pomoz mi da se uvučem u sobu teško mi je s ovim umjetnim kukovima i bez lijevog oka ostao sam bez dva palindroma jesam li još uvijek čovjek još mi je ostao jedan kapak samo taj jedan palindrom kao posljednji dokaz moje ljudskosti da ljupka maloljetnice odrekao sam se mog gettysburga mog fort donelsona samo kako bih se mogao ušuljati u tvoju zemunicu dijete ne gledaj u rupu u mojem oku oslušuj pokrete mojih staklenih kukova osjeti šupljinu punu sjena u mojoj nozi kad budeš zaspala ja ću si odšarafiti noge i u njima pokušati uhvatiti odraz mjesečine jer ih mjesečina čini živima gledat ću u plava stopala srebrne palčeve noge će mi biti žive i sjećat ću se konjskih kopita topova vojske generala leeja a tvoj otac će istovremeno na drugom kraju zemunice sanjati da dobiva medalju časti onda ćemo se on i ja zamijeniti za snove ja ću biti junak bez nogu a on izmoreni stari ljubavnik jer ionako svi časni ljudi na jugu barem jednom pomisle na rodoskvrnuće

MENGELEOVO TRUPLO

želio je vidjeti svijet plavim očima zato je gol ušetao u brazilsko more hodao je po vodi stopala su ga pekla i trepavice su ga boljele od težine svjetlosti utrljavao si je more u kožu da je posvijetli ali brkovi su i dalje bili crni zato je odlučio zaroniti svezao si je dva crna glačala oko vrata i dok je tonuo vidio je kako glačala postaju plava nije razmišljao o blizancima sebično je uživao u padu zagledao se u svoj odraz u peglama i konačno nije prepoznao svoje lice smijao se među razrokim ribama gledao je svoje novo lice svoje arijsko lice s ispupčenim jagodicama podšišanom kosom plavim brkovima plavim očima a kad je isplivao na površinu njegovo naduto truplo okružile su meduze pune svjetlosti iznijele su jedan dječji lijes od mesa i požutjelih dlaka na svojim leđima bičevima su u lijes urezale posljednje pozdrave u subotu smo pronašli njegovo tijelo nasukano na brazilskoj plaži okruženo pavijanima koji su mu gociali tabane pavijani su bili uvrijeđeni jer se nije nijednom osmjehnuo njegovo staro lice je bilo prestrašeno ali lice u dvije stare pegle bilo je puno zdravlja nismo ga prepoznali s tim novim licem ali smo pročitali epitafe meduza na njegovom tijelu koje je izgledalo poput dječjeg lijesa pročitali smo popis svih njegovih žrtava bilo ih je isto koliko i meduza cijele te noći njegovo truplo je svijetlilo i privlačilo pavijane koji su gociali epitafe urezane u njegovu kožu dva lica sa glačala su se smijala more puno meduza je vrištalo a pavijani su se zabavljali

BRAZILSKA SMRT ALFREDA STROESSNERA

vladao je trideset i pet godina paragvajem a umro u brasiliji zagledan u umjetno jezero koje je bio prisiljen gledati svakog jutra punih sedamnaest godina jezero paranoá ispresječeno čeličnim mostovima kakvih nema u asunciónu u paragvaju su mostovi bili od neonskih cijevi u obliku njegova prezimena lijepo je bilo uljuljkivati se u san s pogledom na paragvajsku noć zažarenu neonskim mostovima bez kretnje jer za policijskog sata nema šetača na mostovima stroessner je u brasiliji živio u kući s bijelim trijemom nasuprot rezidencije brazilskog predsjednika svake večeri stroessner je sam sjedio uz prozor nad nepojedenim doručkom slušao ellingtona pušio cigaretu a brazilski predsjednik mu je mahao šeširima sa prozora svoje rezidencije isto toliko osamljen okružen dimom i džezom kao i bivši diktator postoji neko melankolično pobratimstvo među vođama latinske amerike jedan samotni bolívar koji je dio svih njih stroessner se svakog jutra šetao uz jezero paranoá uvijek je imao osjećaj da ga prate i prisluškuju još od onog dana kada je umočio noge u jezero isprao prašinu asuncióna sa lica vodom paranoje stajao je usred uljaste vode a oko njega su izranjali ronioci i promatrali ga ribljim očima otada više ne dira mračnu vodu dok on hoda desnom stranom jezera brazilski predsjednik hoda lijevom stranom ponekad si mahnu šeširima ali nikad ne razgovaraju jer dvije melankolije si međusobno nemaju što reći vidjet će se navečer s prozora rezidencija

DAN KADA JE POGINUO CAMUS

najsretniji dan mog života bio je dan kada je camus poginuo u šumi punoj zraka kotači su se još okretali dok je kroz njegove oči prelijetalo par preplašenih ptica camus je poginuo u ptičjem rezervatu a ja sam se vozila s njim i brojala koliko još kilometara ima bijeg iako je bio mrtav oči su mu bile pune pokreta nisi mogao raspoznati što je na šoferšajbi mrtvi crvendać a što camusova krv u alžiru nema ptica pluća su mu bila puna perja prvi sam ih put ugledala jer u alžiru imao je još dovoljno daha da mi nešto šapne teško je odrastati u alžiru toliko teško da naučiš koliko kilometara ima od alžira do pariza od alžira do londona samo kako bi održao misao o bijegu živom imao je još glasa za jednu molbu ali ja sam mu odgrizla taj uzdah ja sam iz alžira on je iz alžira mi nismo nikad vidjeli crvendaće ali sam znala koliko kilometara ima moj bijeg zato sam brojala metre bijega i nisam ih vidjela oči su pune šume ali bila sam sretna kao nikad prije jer sam vidjela mnoštvo sitnih ptica bila sam sretna što nisam u alžiru

MOJ OTAC ZOVE SE SLUČAJNOST

rođen sam u vrijeme kada su zastave mijenjale oblike države imena a granične rijeke korita oca nikad nisam upoznao jer on radi na skeli dok su me žene cijepile protiv žutice gardisti su u učionicu geometrije ušli s romboidnim zastavama kojima su zamijenili krugove prošlih zastava od tog dana vrištim kad vidim nove zastave vrištim kad vidim romb na školskoj ploči jer me lijevo rame još uvijek peče moj mi je otac mianmarski radnik ili burmanski general ugravirao kolut žute rase u vrat zato sam kao novorođenče bolovao od žutice a jučer dok su na školskoj ploči bile nacrtane kružnice očeva krv ponovno je izbila na moje lice iskosila mi oči požutjela kožu zaokružila moj krik brončanom kružnicom onda su došli sa zastavom romбом da cijepljenjem istjeraju kružnicu žute rase iz mene krv žutu od subverzije je li vodio štrajk ili državni udar cijepili su me romбом jer prvi put u sali za rađanje nisu uspjeli ali vratit će se moj otac iz kampućije ili sijama ili mianmara gdje na skeli restaurira pagode ili priprema puč on je otac na posudbi ali žene su me dale cijepiti protiv oca krugovi na ploči pa mi je teško uspostavljati kontakt s muškarcima krugovi u mom glasu odrastao sam u ženskom društvu imao sam pet baka šest tetki sedam strina dvanaest služavki svi muški su na skelama govorile su a ja sam se pitao neki radnik iz burme u žutom kombinezonu ili čovjek u crnim vojničkim čizmama iz mianmara možda sam ja nuspojava slučajnosti kad će se tata vratiti kad dovrše radove na skeli znači on je radnik a one u isti glas viknu ti si iz stare oficirske porodice predvorje je puno portreta brkatih muškaraca jesam li usvojen dopremljen iz pagode u košarici od bambusa i slučajno dodijeljen ovim ženama da im pravim društvo subotama jer muški su na skelama a one više nemaju o čemu pričati pošto slučajnost ima izražen smisao za humor mislim da je mene kosookog grbavca baš ona stvorila ali slučajnost je žena što znači da je moj otac žena ali one su rekle da je bio oficir moj otac zove se slučajnost još jedna žena mojeg djetinjstva a pošto su me žene cijepile zastavama protiv žutice i pošto su me mrzile kad sam rođen sa žuticom onda su vjerojatno bile ljubomorne na nju i nisu željele da nosim njezinu žutu krv u sebi moj otac je general moj otac je žena moj otac je general ne win i on je žena ali kako je onda moguće da je i dalje nevin to je čudo viču žene mojeg djetinjstva ali ja ne vjerujem u čuda izrezao sam sliku generala ne wina iz potjernica on se ne zove ne win jer nije nevin dakle moj otac zove se slučajnost a slučajnost je žena slučajnost zamišljam kao jednu od onih mianmarskih žena s dugačkim vratovima koji su stegnuti brončanim prstenjem to je dobro jer sam se navikao na žensko društvo muškarce ionako ne razumijem zato sam istrkao njegovu sliku iz potjernica uzeo šestar i odlučio mu podariti ženskost nacrtao sam mu okrugle naočale a oko vrata sam mu stavio osamdeset

brončanih krugova sada izgleda kao žena iz plemena padaung otac kojoj je ime slučajnost
otac koja nije nevina jer ako je burma mogla promijeniti ime a krug se pretvoriti u romb
zašto ne bismo mogli zamijeniti i rodove

SASVIM OBIČAN UTORAK MARKIZA DE SADEA

ono što vi nazivate perverzijom ja nazivam moralnim načelom koje se s vremenom izlizalo od prežvakavanja po tolikim ustima jer perverzija je samo vulgarnije izraženo moralno načelo ono što vi nazivate raspojasanim orgijama ja nazivam sasvim običnim utorkom srijedom hodam ulicama u košulji s otkopčanim gumbima kako bi se tamjan bluda širio za mnom ono što vi nazivate tamnicom ja nazivam udobnim budoarom ono što vi nazivate krepošću ja nazivam ponedjeljkom jer tada apstiniram od užitaka ponedjeljkom čitam holbacha i petronija ne dodirujem se zakopčan do grla pripremam tijelo za utorak kako bi naslada bila što veća jer seks u mojem rječniku znači silovanje s dopuštenjem u mojem rječniku nema razlike između snošaja sa ženom i snošaja sa muškarcem u oba slučaja netko izvuču deblji kraj batine a to nikad nije aristokrat dva puta sam opljačkao banku ne zato jer mi je trebao novac nego zato da se zagledam u strah u očima bankara lijepo je obraćati se ljudima u imperativima vjerujte mi strah u njihovim očima ima oblik omče u toj omči guši se njihov vid a ja im draškam tabane jer želim da se udave u vlastitom smijehu no i u nasilju nastojim biti džentlmen tako ono biće koje silujem pitam hoćeš li da promijenimo položaj kako bi ti bilo udobnije jer bol koja ti predstoji zahtjeva svu moguću udobnost koju nam vlažni podrum rahitičan krevet madrac tvog mršavog tijela mogu pružiti dišemo neusklađeno a iz tijela moje požude izbijaju zardale opruge ja sam iskren kao fakir najbolji je onaj krevet koji po koži ostavlja ožiljke od snova a najljepše sam snove snivao na tijelima s pokvarenim oprugama immanuel kant i ja sanjamo isti san sanjamo bijelu boju sanjamo bijele lisice kako trče po snijegu ali jedina razlika između nas je u tome što je kantova posteljina čista a madrac bijel dok je moja posteljina krvava koža a moj madrac svezano tijelo nekog mršavog bića nalik na snježnu lisicu kant je apstraktan ja sam konkretan lisica i ja probodeni čavlima oprugama krpeljima hodamo po snijegu i ne ostavljamo nikakve otiske

NOVI DIKTATOR

prosječni građani obraća vam se novi diktator pun sam imperativa kondicional prezirem riječima ću dati novo značenje možda će odsad značiti sasvim sigurno a okupacija postaje istoznačnica za akcesiju futur drugi i pluskvamperfekt se ukidaju povijest počinje i završava sa mnom da se svako toliko ne mijenjaju riječi i gramatička pravila ne bismo ni znali da se mijenjaju diktatori ta tko bi ih sve raspoznao onako brkate sve u bijelim lanenim odijelima važno je samo često izmjenjivati portrete diktatora na zidovima budite sigurni da će se diktator ožujka vratiti na zidove u studenom nemojte ni skidati portret ovog čiče s navoštenim brkovima i epoletama jer ćete ga šestog januara opet morati okačiti na čavao

SVI DOBRI PJESNICI ZOVU SE PAUL

svi dobri pjesnici zovu se paul i celan i éluard i verlaine i valéry zvali su se paul uvjeravam vas da bi i gauguin bio dobar pjesnik jer je zadovoljio sve preduvjete odnosno vidio je svijet u izokrenutim bojama i ono najvažnije zvao se paul uvjeravam vas da bi i klee bio dobar pjesnik jer je vidio svijet iz perspektive djeteta i ono najvažnije zvao se paul iz tog su razloga moje pjesme polovično dobre jer se zovem pier paolo i jer sam daltonist tako da se to što vidim svijet u izokrenutim bojama ne pripisuje snazi mojeg pjesništva već slučajnoj grešci na oku

SEZONA EBOLE SEZONA SKIJANJA

španjolski misionar je umro od ebole izoliran u lazaretu koji se nije koristio od vremena velikih otkrića lazaret čuvaju dva grbavca dismas i gestas koji po stubištu bacaju kocke kladeći se kad će misionar umrijeti tamom lazareta tek se ponekad prošeće opatica s bijelim rupcem na glavi ona dodiruje crnu krunicu kao što crni robovi dodiruju bijele čvorove na biču kojim će ih gazda ubrzo išibati u toj su tami umirali konkvistadori naduti od zraka aztečkih prašuma zato su se u lazaretu nastanile egzotične ptice protjerane sa kanarskog otočja jer je lazaret bio prepun prašumskog zraka ptice noću spavaju na mrtvom lusteru pa se čini kao da je luster ponovno živ pun iskričave svjetlosti barem umirem među svojim rekao je misionar dok su konkvistadori sjedili oko njegovog trupla piljili u svoja natečena stopala na koja su slijetali kanarinci dva gubavca su oko njegovog tijela sagradila bijeli lijes jer su ga se bojali dodirnuti zabili su tri čavla u bijeli poklopac a iz rupa je potekla krv koja je bila još uvijek živa sjedili su na lijesu igrali jamb luster je nalikovao magnoliji u pokretu a iz misionarovih dlanova krv je tekla četiri dana kada su petog dana otvorili bijeli kovčeg unutra nije bilo ničega osim tri crna čavla epidemija ebole se širi afrikom zato su kanarinci i pobjegli a dosad je umrlo više od tri hiljade ljudi dok je čitao tu vijest reporter u studiju nosio je zaštitnu masku na ustima bojao se da će se zaraziti ebolom ako samo izgovori njezino ime no panika je kratko trajala jer je tu vijest ubrzo zamijenila najava o početku sezone skijanja uskoro će se klime izokrenuti pa će u africi započinjati sezona skijanja a u europi sezona ebole žudim za tim preokretom žudim za tim da europljani obole od ebole a afrikanci od hohštaplerstva

IZASLANIK GOSPOĐICE SLUČAJNOSTI

živim u kući na drvetu s terase se pruža pogled na prašumu majmuni dremuckaju zapleteni u lijane izmiješani sa kosturima padobranaca tijelima samoubojica u kojima su se ugnijezdili tukani čiji kljunovi svijetle u noći pa se čini kao da je samoubojica oživio s pticom u trbuhu prašumom se šeće gubavac sa ljubičastim šeširom on poljubi svako stablo pored kojeg prođe kako bi se znao vratiti a njegovi poljupci pretvaraju se u gihtove na korama stabala grbavac sa sunovratom u zapučku smokinga sjedi na jednoj goljoj stijeni usred džungle fićukanjem pozdravlja ptice i majmune koji se okupljaju oko njega a kada se ustane iz pubisa stijene izbiju ljubičaste orhideje majmuni ih se boje ukrasti jer su pune ružnih tetovaža grbavac hoda po rječici a voda se pod njegovim koracima pretvara u kornjačin oklop po kojem kratkonosi majmuni bacaju kocke i igraju igru zvanu i ching kako bi potvrdili da je bog žena i da se zove gđica slučajnost a uljudni gubavac koji svaku slučajnost zvanu život pozdravlja dubokim naklonom i kurtoaznim podizanjem ljubičastog šešira izaslanik je gospođice boga

SVIJET SAGLEDAN OČIMA SLUČAJNOG PROLAZNIKA

moj barok je stvorio kubizam jer za razliku od ostalih baroknih slikara moj krist ne izgleda kao krivulja mišića izložena na crnom križu moji likovi su kockasti i imaju romboidne sjene za razliku od ostalih baroknih prikaza kristova života u kojima središnje mjesto uvijek zauzima krist moje slike prikazuju likove s margine kristova života jer mene zanimaju statisti slučajni prolaznici ništarije starice u crnini koje sjede na klupici uz cestu one zašute svaki put kada ulicom prođe automobil ili osuđenik na smrt s brojevima ugraviranim na zapešću dakle mene ne zanima herod već crni eunuh koji mu uvečer masira stopala mene ne zanima poncije pilat već jedan od onih dokoličara u rulji koja je počela vikati pusti barabu jer do prave istine o velikim povijesnim događajima možemo doći tek kada svijet sagledamo očima slučajnog prolaznika koji stoji uz ulicu puši cigaretu apatično promatra kako nekoliko ljudi u prnjama nosi križeve na leđima taj prolaznik zamjećuje da su njihove sjene romboidne da su im tijela pod prnjama kockasta nakon što kolona osuđenika s binarnim kodovima na zapešćima prođe pored njega on gasi cigaretu pogledava na sat nastavlja hodati dalje svakim korakom zaboravljajući događaj a kad ga poslije pitaju kako niste znali za logore kad ste im vidjeli brojeve na zapešćima on kaže nisam to zamijetio jer sam promatrao njihove romboidne sjene ja slikam herodove vojnike koji u snažnim rukama nose bukete mrtve djece ja slikam čistače ulica koji su psovali osuđenike na smrt jer su morali čistiti njihovu krv s ulice kalvarije ja slikam začuđene ribare koji nakon kristova odlaska uranjaju šake u more hvataju ribe i jedu ih sirove ja slikam centuriona koji je nakon izrade krune od trnja omotao svoje prste zavojima jer su bili puni sitnih rana ja slikam dvojicu majstora koji u suton rastavljaju dva križa na kojima su bili razapeti razbojnici dismas i gestas dva majstora sakupljaju krvave čavle pod križevima i ubacuju ih u svoje torbe nikad ne znaš kad će ti u današnje vrijeme zatrebati čavao bili su to prizori iz kristova života sagledani iz očiju onih koji su mu gledali u leđa iz očiju statista u novozavjetnim pričama ja sam preteča kubizma jer sam prvi vidio romboidne sjene onih koji nose križeve a ako su im sjene rombovi onda su im tijela kocke ne ja ne znam za nikakve logore ja nisam vidio rane već samo mnoštvo čavala koji izgledaju kao kubične ose

CÉLINE JE STIGAO NAKRAJ NOĆI

na dnu noći upalio sam žuti fenjer i jedan je plamen bio dovoljan da rasvijetli noć kao utrobu neke gotičke katedrale to je kao kada mesar prvi put zarije nož u tele i načini procjep kroz koji pođe tek prstohvat svjetlosti dovoljno jak da obasja svu ružnoću katedrale sav kaos utrobe jer noć je katedrala u kojoj mnoštvo gubavaca spava pod svetačkim kipovima među ugaslim voštanicama bezbrižno sanjaju iščekujući čudesna iscjeljenja kad se probude zagledat će se u svoj odraz u vodi škropionice i reći će da sam ostao budan dovoljno dugo lice bi mi sada bilo ozdravljeno kao što rekoh jedan fenjer je dovoljan da obasja svu besmislenost postojanja stojim okružen spavačima i svecima a za prste mi se lijepe noćni leptiri namirisali su toplinu plamena u prstima moja svjetlost je zaprljana leptirima ali dovoljno jaka da mogu vidjeti dno katedrale gdje pred vratima sakristije stražare starci koji nisu spavali zadnje tri godine otkako je započela epidemija ebole kada im se približim oni upere puške u mene i pitaju tko ide a ja kažem doktor došao sam vas pregledati a oni spuštaju oružje i kažu onda dobro već smo mislili da je gđica smrt ušla na druga vrata oči su im bile slijepe od nespavanja i straha bili su uvjereni da su zatočili gđicu smrt u sakristiji nikad je nećemo pustiti van kažu oni dok im vadim krv iz papirnatih ručica krv im je tako hladna i ustajala da je čak ne piju ni noćni leptiri imaju staklene noge umjetne kukove i snage dovoljno samo za jedno povlačenje okidača kad dođe gđica smrt ali nju neće dokrajčiti jedan metak oni će se početi pomicati kad se ona bude primicala raspast će se u pepeo staklenog lusteru sve je uzalud čak i taj jedan ispaljen metak

BACANJE KOCAKA POTVRĐUJE SLUČAJ

dismas i gestas su bili osuđeni na smrt razapinjanjem zbog niza razbojništava prijevara i opscenosti ali njihov najveći porok bila je kocka kada bi zajedno hodali gradom ulicama bi odzvanjalo zveckanje sitnih kocaka u njihovim džepovima poput dva demona hodali su u prnjama nisu imali ni rukave ni nogavice ni kragne ali uvijek su imali mnoštvo džepova iz kojih su vadili kocke uvijek spremni za igru svatko tko bi s njima odigrao jednu partiju postao bi ovisnik o kocki postao bi indoktrinirani sljedbenik koincidencijalizma slučajnost je postao novi bog kubistički bog sa šest lica koji je usto bio i žena kada su vojnici uhapsili dvojicu kockara i naredili im da nose križeve za koje će biti pribijeni kockari su samo slegnuli ramenima i rekli dopustite nam barem da bacimo kocke pa da vidimo tko će od nas dvojice ići prvi u koloni kocka je odlučila da dismas krene na čelu kolone dok su se uspinjali kalvarijom čulo se samo zveckanje kocaka nisu se čuli ni krikovi ni bičevi ni uzvici rulje već samo staklena glazba slučajnosti jer njihove kocke bile su od stakla kada su stigli na golgotu dismas i gestas sjeli su na prašinu grančicom nacrtali kornjačin oklop i ponovno bacili staklene kocke kako bi odlučili tko će biti razapet prvi ali tada se u njihovu igru uključio još jedan čovjek kockari ga nisu poznavali prnje su mu bile raskidane od bičeva a čelo puno trnja trojica osuđenika sjedili su nad oklopom u prašini i bacali kocke bio je to prvi put da su dismas i gestas izgubili u igri koju si izmislili a bacili su kocku kako bi odlučili tko će zauzeti centralno mjesto na brdu kada su trebali zakucati čavle u dlanove osuđenika dismas i gestas su bacili kocke kako bi odlučili tko će od njih dvojice biti prikovan kružnim čavlima a tko trokutastim kocke su odlučile čija će krv biti krug a čija trokut a kada su već bili razapeti i kada su se ljudi počeli okupljati oko križa onog njima nepoznatog muškarca dismas i gestas su rekli osjećajući šest čavala u svojem zajedničkom mesu ah da barem možemo baciti kocke

UMIJEĆE SPAVANJA

postoji jedan beskućnik koji posjeduje samo jednu kabanicu koju nosi čak i onda kada ne pada kiša umotan u nju spava u parkovima na kolodvorima i pred ministarstvom socijalne skrbi dok spava djeca psi portiri redarstvenici pa i sama ministrica potežu ga za rame pokušavajući ga probuditi ali utvrda njegovog sna ne odgovara na provokacije iz jave umotan u kabanicu može provesti i po četiri dana spavajući pred ministarstvom koliko ga god trzali i šamarali on se neće probuditi jer kabanica ga za ta četiri dana drži uhapšenog u stanju odsustva iz svijeta ja sam bio jedan od onih koji su se okupljali pred ministarstvom da ga gledam kako spava mislio sam da će moja nesanica naučiti nešto iz njegova primjera ali shvatio sam da nije stvar u njemu nego u kabanici koju ćeš postaviti između sebe i svijeta sjedio sam uz njegovo tijelo i slušao njegovo pravilno disanje a kada se četvrtog dana probudio i otišao u ministarstvo ja sam mu ukrao kabanicu i otada je stalno nosim kad me vide odjevenog u skrletnu kabanicu smiju mi se jer misle da u tim pohabanim prnjama izlažem svu sramotu svoje egzistencije svu grotesku svojeg kubičnog tijela ali ja mislim da ta kabanica ne otkriva moju sramotu jer nema ničeg sramotnog u želji da se prespava život ona je postala moja pidžama moja ubožnica moja zaštitni faktor priznajem ima dana kada mi se ne živi četvrtkom petkom i subotom uglavnom tada sjednem pred svoj odraz u rijeci zakopčam kabanicu do grla priklještim glas tako da mogu odgovoriti samo da ili ne živjeti ili umrijeti tih dana pomišljam na skok u vlastiti odraz ali uvijek shvatim da mi je puno jednostavnije vratiti se u moj podrumski stan zamračiti sve prozore zavjesama ugасiti svjetiljke i spavati bez sanjanja tri dana i tri noći to ja nazivam umijećem spavanja spavati toliko dugo a pritom ne usnuti niti jedan san kad su beskućnika pitali što je sanjao on je rekao nisam sanjao ništa samo sam malo začorio prije nego što sam otišao zatražiti dvjesto kuna od ministrice da to ja tražim jedno kratko odsuće iz života desetljećima sam ljuštio život kao orah ali nakon svake kore postojala je druga kora kao na skarabeju ljuštio sam kore oljuštio sam čak i crva u srcu oraha oljuštio sam čak i ganglije unutar crva a na kraju redukcije života našao sam dvije čestice u obliku kugli jednu bijelu drugu crnu njih nisam mogao oljuštiti popio sam ih uz čašu vode i naspavao sam se kao nikad dotada tri dana i tri noći spavanja bez snova čisti užitak odsustva provjerio sam pozive ali nitko me nije zvao pa sam odlučio oljuštiti još jedan orah i nakljukati se pilulama jednom bijelom drugom crnom mnogi će reći da je to dangubljenje ali ja to nazivam jedinim oblikom disanja koje nije štetno ni za tebe ni za druge živio drijemež živjela dokolica

ČEMPRES S ASURBANIPALOVOG GROBA

ulaze u patuljastu šumu u žutim kombinezonima a na leđima nose sjekire omotane prućem danas su obuli svoje najcrnje i najglasnije čizme kako bi se činilo da ih ima deset tisuća a ne samo stotinu danas su svi obrijali glave i zakačili ordene na odore kako bi odbljesci njihovih lubanja njihovih ordena bili baklje u toj tamnoj šumi danas čovječuljak na čelu kolone nosi lentu trobojnicu i zahtijeva da ga svi zovu vođa iako su se do jučer svi oslovljavali sa ti dok su u jednoj taverni jeli tripice svi su bili drugovi ali sada na početku kolone maršira jedan vođa a ispred njega skakuće bosonogi dječak s verglom u naručju dječak nosi taj vergl kao pandorinu kutiju na čijem dnu leže štruca zemlje crnice i mladi čempres taj čemo čempres zasaditi usred šume kaže vođa stvorit čemo šumu u šumi kocku u stošcu dok marširaju verglaš zviždi mrmlja zavija a minijaturni majmun pleše u ritmu crne koračnice njihova je zadaća da stvore što iritantnije zvukove kako bi ustrašili šumu rastjerali jazavce uvjerali milijune ptica da su slabije od stotinu crnokošuljaša šuma je puna perversija reče vođa ova šuma izgleda poput klaonice u kolovoz izopačenost prirode u svakom je detalju čunjasti su grmovi puni crvenrepica pa se čini da lišće ima pjege ili sifilis pogledajte samo one trokutaste kukavice koje podmeću svoja jaja u svrakino gnijezdo puno ukradenih dragocjenosti zlatnih satova državnih obveznica kamenja s grobova bogatih židova pogledajte ovu bogomoljku koja svom ljubavniku otkida vrat pogledajte kaos malpighianovih žlijezda u tijelima svih ovih kukaca nije li sve to dokaz da je prirodu stvorio đavo sve je ovo uobličen kaos svako stablo pored kojeg prođu izrezbare šifrom kao da su stabla osuđenici u logoru kolovoško sunce obasjava krošnje s ispisanim zglobovima to su bar kodovi utamničenja ili datumi za odstrel vođa kaže istjerat čemo đavla iz šume porušit čemo stabla i izgraditi nova kubična stabla bez krošnje potamanit čemo sve kukce i naseliti šumu novim kubičnim kukcima na navijanje koji će imati šest plohi sa šest različitih brojeva poslužit će za jamb kad nestane kocaka nova šuma bit će naša kockarnica rastjerat čemo sve šiljaste ptice i posaditi na nova drveća mehaničke ptice koje nećemo morati ni hraniti jer će ih napajati kolovoško sunce zabranit čemo kuglaste oblike sve će morati biti kubično izmijenit čemo unutarnji raspored organa u kukcima neće više biti ganglija i kojekakvih čvorova sve će biti u obliku romba ili paralelograma patuljastu šumu učinit čemo orijaškom posadit čemo čemprese oko židovskih grobova i zabranit čemo da se po njima ostavlja kamenje svatko ima da ostavi po jednu mladicu čempresa kada su drvosječe došle do židovskog groblja majmunčić je pokupio kamenje s grobova i počeo gađati svrake u krađi a dječak je otvorio vergl i iz njega izvadio sitni čempres posadio ga je između grobova u samom srcu šume

čempres je ispuštao miris megalomanskih carstava bio je to kockasti čempres kojeg su drvosječe ukrali sa asurbanipalovog groba jer legenda kaže da će novo veliko carstvo kvadratnog oblika nastati ondje gdje se taj čempres bude primio za tlo

GLAZBA ZA DVANAEST PIJAVICA

kao dječak posjedovao sam sposobnost predviđanja vremena jer sam jedino ja vidio dažd u kiši dažddevnjak nosi kišu u svom imenu a jedino sam ja shvaćao da njegovo pravo ime nije dažddevnjak nego kiša životinje se ne zovu onako kako ih ljudi nazivaju svemu su krivi odrasli koji su nadjenuli patvorena imena svim bićima da se mene pita djeca bi trebala imenovati životinje jer djeca mogu dodirima razgovarati sa životinjama djeca znaju da je dažddevnjak besmislena riječ koja se na njemačkom kaže drugačije univerzalno ime dažddevnjaka je zvuk koji kiša ostavlja na zemlji prava se imena životinja ne iskazuju riječima koje se mijenjaju od jezika do jezika već se iskazuju glazbom prirode to jest onomatopejom jednim univerzalnim šuštanjem ili režanjem životinjska imena naučio sam opipom dodirujući životinjske lubanje opipavajući te raskošne ljuske njihovih unutarnjih svjetova mogao sam pojmiti njihov instinkt a samim time sam mogao predvidjeti da će sutra u devet izjutra pasti tuča životinje i ja smo se sporazumjeli one su mi povjerile svoje slutnje vjeruju mi jer im se jedini obraćam njihovim pravim imenima kada želim reći pijavica ja imitiram zvuk srkanja krvi a kada želim reći pas proizvodim zvukove privrženosti psu je pravo ime privrženost a ribi dosada kada želim reći svraka proizvodim zvukove koje lopov stvara pri krađi dragulja i sve me životinje razumiju susjedi su uvijek govorili ovaj mali će postati meteorolog a ja bih počeo vrištati njištati kreketati jer ja nisam želio postati čovjek ja sam želio ostati životinja želio sam zauvijek imati instinkt za naslućivanje oluje zato sam u četvrtoj godini života prestao pričati shvativši da me jezik koji su osmislili odrasli udaljava od prirode oglašavao sam se samo u onomatopeji pobjegao sam od roditelja učitelja i birokracije živio sam u lisičjoj jazbini jeo sirovo meso i mrtve ptice naučio sam hodati četveronoške a svake sam noći promatrao kretanje lijenih dažddevnjaka kako bih zaključio kojim će putem sutra krenuti kiša poznavao sam sve vrste oblaka i znao sam koji nose oluju a koji kijamet sa šapama na tlu upijao sam puls seizmografa tla osjećao sam otkucaje tla na dlanovima sve je mirisalo na ogorčenje krtica koje ponovno moraju izmiljeti na površinu jer je dolazak kiše za vikend neminovan no bića koja najbolje naslućuju oluju su ipak pijavice poslagao sam ih po svojem tijelu i one su mi šaptale tajne pučke meteorologije sagradio sam barometar pijavica stroj za predviđanje vremena koji se sastoji od dvanaest staklenih kapsula na dnu svake kapsule položio sam jednu pijavicu a za vrh svake kapsule objesio sam jedno zvonce kada naslućuju približavanje oluje dvanaest pijavica oglasi se zvonima pijavice se od straha sklupčaju oko zvona stegnu ih u tako čvrst zagrljaj da se čitavom šumom prolomi zvonjava oluje koja je toliko glasna da se čuje i u gradu mještani zaustavljeni u pokretu traže zvona na nebu na crkvenom zvoniku bez

zvona ali ih ne nalaze odjednom osjećaju hladnoću među rebrima čak i svećenik izlazi na terasu crkvenog tornja bez zvona i osluškuje fatalističku glazbu dvanaest pijavica

VJEŠTINA DISANJA

nije točno da je samo potrebno postojati kako bi čovjek znao disati vještina disanja se stječe desetljećima čitanjem do dugo u noć kitnjastim govorenjem i pisanjem dugačkih rečenica tek kada pišem ili govorim u dugim rečenicama doista dišem jer osjećam da dišem usklađeno s mislima osjećam da poznajem sebe da moj govor ima svoj ritam svoju unutarnju logiku ali problem nastaje kada se misli prevedu na jezik onda nastupi razočarenje jer riječi su tako nesavršene tako udaljene od onoga što doista mislim riječi su istrošene pocrnjele od upotrebe a moje ideje su bijele pun sam velikih misli koje mogu promijeniti svijet ali ne mogu ih prevesti u jezik a i kad ih prevedem onda ih svi krivo shvate jer riječi su u mojim ustima neupotrebljive poput kiše nakupljene u tijesnim ustima degenerika koji stoji pod kišom gušeći se u mutnoj vodi stoga se mnoge moje pjesme mogu činiti perverzima ali uvjeravam vas da nije stvar u meni već u jeziku u mojem umu ove pjesme su uzvišene harmonične pune božanske prozračnosti savršene su kao kugla ali prevedene na svakidašnji jezik postaju izopačene uvrnute kakofonične kubične kugle idealan jezik poezije bi bila dugačka neprekinuta rečenica koja završava pjesnikovom smrću u toj jednoj rečenici negdje na njezinoj polovici pjesnik bi uhvatio ritam sa vlastitim plućima uhvatio bi ritam sa svojim kretanjem spojio bi svoje tijelo i svoj um sa svojim kretnjama zagospodario bi samim sobom i uskladio disanje s pisanjem i tek tada mogao bi prevesti svoje ideje u odgovarajuće riječi

GLAZBA ZA FATALISTE

svećenik me je zaposlio kao zvonara u crkvi sa zvonikom ali bez zvona sjećam se da sam još kao pričesnik gledao u tu rupu na zvoniku u kojoj se uvijek vidio paralelogram uprljanog neba jer u našem kraju stalno pada čađava kiša i ima puno ptica a čađave ptice mora da su krive za taj komad uprljanog neba svećenik me je jedini razumio nije tražio od mene da pričam kao svi drugi dječaci niti je tražio od mene da vjerujem u boga jer je znao da ne vjerujem niti u jednu riječ koju su izmislili odrasli pogotovo ne u riječ koja se mijenja ovisno o jeziku nije me tjerao da učim matematiku i gramatiku jer je i sam shvaćao da je ljudski jezik besmislen niti me je silio da budem pristojan za stolom mogao sam podrigivati srkati jesti na podu i biti pun krpelja samo je jedno tražio od mene da po svojoj volji namjestim zvona na praznom zvoniku da ispunim paralelogram sivog neba nadomjestim ga glazbom pijavica star sam i očajan rekao mi je svećenik više u ništa nisam siguran ali bilo bi lijepo kada bih mogao biti siguran hoće li mi sutra trebati kišobran ili ne samo to od tebe tražim da u zvonik ugradiš mehanizam barometra pijavica ispuni ga glazbom uništava me ova tišina pred oluju a ja mu nisam odgovorio riječima već sam mu polizao ruku onako kako to lisice rade i on me je razumio pretpostavljam da je i on kao dječak mrzio odrasle rekao je kada već dolazi oluja neka se barem čuje fatalizam zvona sljedećeg dana u prazninu sam ugradio dvanaest staklenih zvona a u svako sam zatočio po jednu pijavicu te večeri svećenik je sjedio na stolici za ljuljanje a ja sam se sklupčao pred kaminom i nogama trljao kožu punu buha i onda su se oglasila zvona dvanaest staklenih zvona proizvodilo je zvuk koji je bio pravo ime za oluju pravo ime za smrt bila je to glazba za fataliste svećenik je pijuckao čaj a ja gnječio buhe koje su se ushodale po sobi i bilo nam je sasvim svedjedno što stiže oluja mi nismo bili poput tračana koji su kako bi rastjerali oluju bacali kamenje u nebo tračani bi bacali i bacali i bacali a pritom nijednog boga ne bi pogodili samo bi rastjerali muhe iz njihovih nebeskih gnijezda otpor je uzaludan kaže svećenik nitko ne može poraziti oluju a ja ga svojim pospanim psećim lavežom ispravljam varaš se starče postoji jedna osoba koja može rastjerati oluju ta osoba se zove pol pot on samo jednom direktivom može odlučiti da oluja prestane i započne sezona proljeća i rada u poljima

SMRT TADEUSZA KOŚCIUSZKA

pluća su ga boljela od previše disanja seoski zrak je puno oštiri od gradskog a seosko tlo je tvrđe pa ostavlja više ožiljaka ali pogled iz seoskih staja ljepši je od pogleda iz gradskog stana seljanka sjedi na hoklici i grize jabuku tlo se puši od konjskih kopita a djeca potkovama gađaju jedan klin ovdje na selu potkove su kocke za igru a konji hodajuće statue ovdje je sve puno života a ja umirem od previše zraka od prevelike prostodušnosti ali osjećao se bolje nego u švicarskom stanu s kojeg se pruža pogled na spomenik wilhelmu tellu milije mi je polagano umiranje među živim konjima i mokrim stajama od nagle gradske smrti koja bi mi kao posljednji prizor podarila prizor nepomičnog brončanog konja iako sada više nisam siguran je li wilhelm tell imao konja ili ne ali sjećam se jednog starca bez ruke koji je umjesto ruže ili lampiona pod kipom wilhelma tella uvijek ostavljao jabuku probodenu strijelom gledam seljanku koja grize jabuku kada ju oglođe ostavit će je na mom zemljanom grobu a pošto je seoska zemlja plodna možda iz mojih pluća izraste jabuka bilo bi lijepo imati stablo za nadgrobnu ploču a plodove za epitafe onda bi umjesto imena datuma smrti stotinu suvišnih riječi nad grobom visjele jabuke a kada bi pale na zemlju probudile bi me i ja bih možda zijevnuo pomislio je kościuszkoo osluškujući kako potkove udaraju o iščaćeni klin volio bih doživjeti dan kada će se seljaci s vilama i kosama okupiti pod mojim kipom volio bih ih vidjeti kako jedan po jedan u tihoj koloni dodiruju brončani mač na mom mrtvom kipu i barem ga na tren svojim toplim seljačkim prstima oživljuju neka u gradu varšavi krakovu ili poznańu postave mrtvi spomenik ali u selu će zauvijek nada mnoom cvasti jabuka i ja ću u selu disati još stotinama godina iako je zrak oštiri ali zato svaki uzdah ima miris jabuke neka mi svako od mojih seljaka kad dođe u grad varšavu krakov ili poznań donese neki suvenir sa sela cokule bundeve ili potkovu legenda kaže da su prije bitke kod raclawice svi seljaci dodirnuli kościuszkovu sablju i da su se potom njihove kose trnokopi vile pozlatile i postale ubojitije od bajuneta ruskih vojnika ako budu klesali moju statuu nakon što umrem neka me ne prikažu na konju svoje nepokretno tijelo još bih mogao vidjeti ali nepomičan konj bi me uznemirio jer sam navikao gledati konje u pokretu vjerujem da će nakon što svi ljudi umru nakon što prazni gradovi budu zakrčeni kipovima i ulicama s imenima narodnih heroja divlji konji i dalje živjeti vjerujem da će nakon što svi gradovi nestanu još opstati nekoliko sela neka sruše moj kip u gradu ali neka ne diraju moju jabuku dopuštam da uberu njezine plodove i da ih kušaju ali ne dopuštam da je sruše jer mi ona omogućava da dišem divlji konj je trčao po cesti starica je cuclala jabuku a dječaci su se okupljali oko mene i zurili u rupu od potkove u mojim prsima teško je disati s otiskom konjskog kopita u plućima jedan

dječak je uzeo svoju sretnu potkovu i položio je u rupu u plućima odgovarala je ali nije me mogla spasiti od smrti ja sam se već pomirio sa smrću i drago mi je što umirem u selu za razliku od brončanog wilhelma tella na mome grobu će biti živih jabuka i svaka seljanka će moći prići mi i ubrati jedan moj orden

OCTAVIO PAZ U POSJETI BJELORUSKOM DIKTATORU

pozvao sam diktatore iz cijelog svijeta da gledaju prave borbe pijetlova kod nas se ne bore samo pijetlovi već i njihovi vlasnici a ja odlučujem tko pobjeđuje podizanjem ili spuštanjem palca narod to voli zato ni ne čudi što na izborima osvajam sto i dvanaest posto mi u minsku imamo najveću arenu za borbe pijetlova u svijetu veća nego bilo koja u meksiku čak je i meksički vođa došao na otvaranje svjetskog prvenstva u borbi pijetlova a s njim je došao i octavio paz u bijelom flannelskom odijelu on mu je bio službeni zapisničar ali meksički vođa je bio toliko pun dojmova da octavio paz nije stigao pisati toliko brzo koliko je vođa brbljao kad sam vidio pazov sitni činovnički rukopis razočarao sam se u pjesnike rekao je lukašenko mislio sam da će prizor bezglavih pijetlova i rulje koja više ubij ubij prevesti u pjesmu u kojoj će boje biti pomiješane a riječi izokrenute tako da im možeš vidjeti utrobu ali on nije napisao pjesmu on je napisao suhoparan raport koristio je kratice i puno brojki na otvorenje sam ponio jednu njegovu zbirku poezije mislio sam ga zatražiti da mi je potpiše ali sada kad sam ugledao njegov sitan mrtvozornički rukopis odlučio sam ne zatražiti potpis kaže lukašenko što bi mi takav pjesnik mogao napisati osim današnjeg datuma i preciznog broja mrtvih pijetlova o pjesniku imaš bolje mišljenje ako ga uopće ne upoznaš jer kad upoznaš pjesnika shvatiš da se ni po čemu ne razlikuje od činovnika u matici umrlih kako bi ga razlikovali od prašine starih spisa i masivnih ormara pjesnik mora oko vrata nositi žarkocrvenu mašnu da nema te mašne nitko ga ne bi ni primijetio svi bi mislili da je pjesnik tapeta ili pisaća mašina kaže lukašenko

NOVA KOŚCIUSZKOVA REVOLUCIJA

volio je konje volio je seljake i volio je seosku zemlju iako su ga upravo oni usmrtili unatoč tome što se varšavsko vojvodstvo raspalo kościuszko je obilazio sela kako bi formirao seljačku vojsku s kojom će predvoditi novu revoluciju jer stotinu seljaka s vilama i drljačama jače je od vojske generala suvorova rekao je kościuszko i zajahao divljeg vranca a vranac ga je zbacio sa svojih leđa i onda pretrčao preko njegova tijela ostavio mu je kopito u plućima a seoska zemlja kao da je bila sačinjena od sitnih britava koje su mu ozlijedile leđa no i dok je umirao volio je selo i konje volio je djecu u cokulama koja su mu potkovama nadraživala rane i smijala se njegovom padu s konja volio je seljanku koja je grizla jabuku a nije učinila ništa da mu pruži pomoć bio je pun vjere u čovječanstvo zato je i umro nitko se nije pridružio njegovoj proturuskoj revoluciji selo je puno pritajene zlobe ali on to nije htio priznati dok mu je krezuba seljanka krala novce i zlatne satove iz prsluka on je odvratio pogled i zagledao se u voćnjake kościuszko je snivao da će poginuti u nekoj značajnoj revoluciji da će ga njegovi suborci podići iz prašine da će mu grubim seljačkim dlanovima podvezati rane i ukrasiti mu prelomljene kosti ordenima te da će ga nositi na leđima sve do podnožja snježnog brda gdje će biti pokopan ali nikad nije mogao ni slutiti da će umrijeti u blatu pred konjušnicom nakon pada s konja na samrti je govorio s toliko prezira o gradovima i gradskim spomenicima jer je vjerovao da bi spomenik njega na konju bio kič da bi to bio spomenik groteski dok je stablo jabuke bilo uzvišeniji način da se umre ali i dok je umirao u svojim je mislima vodio prevrate u egzotičnim zemljama i revolucije u novim kontinentima bio je uvjeren da će okupiti stotinu seljaka podići ustanak i da će u znak zahvale po njemu nazvati još jednu snježnu planinu u australiji više bih volio kada bi ayers rock nazvali po meni pomislio je kościuszko bilo bi lijepo da mojim imenom okrste srce jednog kontinenta koji na karti izgleda poput poljske prije svih onih silnih podjela bilo bi lijepo da jedna živa stijena crvena kao krv stijena u neprestanom pomicanju nosi moje ime tako bih imao osjećaj da sam još uvijek živ

PROVOKACIJA JOHNA CAGEA

četiri minute i trideset i tri sekunde trajala je tišina no bila je to tišina puna zvukova tišina oplemenjena lomljivom škripom kašljem jer tišina je poput neba ispresječenog stotinama žica ali tišina nisu te žice tišina su ožiljci koje crne žice ostavljaju na nebu zato robovi ne vrište kad ih gospodari bičuju jer tišina je krvavi zarez u njihovoj koži zato drvosječe ne urlaju u prvoj minuti nakon što si motornom pilom rasijeku nogu jer tišina je crni krug njihove noge imam dojam da presjek noge ima godove kao cikla ako se zagledaš u nebo vidjet ćeš da križaljke žica ostavljaju binarni bar kod na nebu klešu u njemu logorašku šifru jedan lapidarni epitaf stoga glazbu tišine valja zamisliti kao napetu paučinu u obliku romba za čije su vrhove obješena staklena zvonca dovoljno je samo dodirnuti puhnuti ili predugo zuriti u tišinu i paučina će se zatresti a staklena zvona će ispustiti zvukove lomljave škrife ili kašlja tišina s jednim poludjelim paukom u svojem grlu gospodo to je bila glazba johna cagea trajala je točno četiri minute i trideset i tri sekunde sada je gotova i slobodni se proizvoditi zvukove koje god vaše tijelo i duh žele slobodno fićukajte slobodno me gađajte stolcima ja ću stajati pred klavirom i svaku vašu uvredu dočekat ću s kurtoaznim naklonom bečkog dirigenta

OPSERVATORIJ

na krovu papinske ljetne rezidencije sagradili su aluminijsku kupolu s najvećim teleskopom na zemlji navodno su mladi svećenici htjeli vidjeti boga pa su natjerali svetog oca da nabavi teleskop ako cern može imati hadronski sudarač zašto mi ne bismo mogli imati teleskop govorili su oni a papu nije bilo briga ionako tamo provodi samo ljeta a ljeto je doba kada cvrčci tako glasno zvižde da u svoj toj buci ne možeš misliti na boga radije odrijemaš sat vremena na terasi a potom odigraš partiju šaha s prijateljem uz čašicu apsinta u novogodišnjoj noći mladi su svećenici gledali nebo kroz cijev teleskopa nebo je bilo bubuljičavo a svako toliko umrla bi pokoja zvijezda ili je to možda bio vatromet u sydneyu nisu mogli raspoznati proizvode li toliku buku umiruće zvijezde ili petarde koje sirotinja potpaljuje pod neboderima kako bi proslavila produljenje agonije za još godinu dana uglavnom dok su vatrometi nicali u osrčju zvijezda jedan je mršavi svećenik točno u ponoć uzviknuo vidim ga vidim gospoda boga svi su se razveselili i dok su svećenici nazdravljali šampanjcem bosonoga djeca su gazila po živim petardama jer su željela poletjeti u nebo među vatromete iz sydneya među avione i padobrance željela su letjeti ali dobila su samo opekline a kada je prošla ponoć ekstazu je zamijenilo očajanje mladi svećenici su šutke promatrali boga kroz teleskop boga koji je bio okružen kuglama vatrometa mladi su svećenici tada shvatili da bog ima oblik amfore to jest oblik žene svi su problijedjeli od muke jedino je mršavi svećenik bio sretan jer je oduvijek htio biti žena još otkako je prvi put vidio redovnice i medicinske sestre rekao je ja bih htio biti redovnica a roditelji su ga ispravljali ne kaže se redovnica već redovnik mladi svećenici su dugo promatrali u žensko tijelo iza dima ocvalih vatrometa a nakon dugog promatranja shvatili su da to nije bio bog bila je to mrlja na teleskopu mrlja u obliku amfore jer teleskop u noći svojim odbljescima privlači mnoštvo noćnih leptira pa nije ni čudo što se svako toliko pokoji leptir sprži na leći teleskopa hvala bogu bog nije žena bolje je i da ga ne vidimo nego da spoznamo da je ženskinja to bi već bilo previše govorili su mladi čuvari papinske rezidencije nazdravljajući novoj godini još jednoj godini u kojoj nećemo otkriti postoji li bog doista ili ne postoji bolje je da ne znamo nego da je žena govorili su oni stružući mrtve leptire sa leće užarenog teleskopa no mršavi svećenik nije zaboravio što je vidio bio je uvjeren da onaj lik žene nije bio trik leptira i svjetlosti stoga je sakupio sve mrtve noćne leptire i od njih je mjesecima šivao crnu redovničku haljinu kao dječak to jest kao djevojčica čitao je priču o vestinom hramu znao je da vestu mogu štovati samo žene jer vesta je ženski bog a pošto je vidio ženu razapetu o vatromete zaključio je da on treba postati vestalka nakon dugih mjeseca sakupljanja kukaca

i šivanja redovnica je izašao pred svoju braću u haljini od sasušenih leptira rekao je ja sam žena i božja sam službenica a mladi svećenici su prasnuli u smijeh tako se zdušno nisu nasmijali još otkako je joseph ratzinger odlučio otići u mirovinu no kada je redovnica počeo spominjati ime papise ivane mladi svećenici su shvatili da se on ne šali i zato su njega ili nju zaključali u aluminijskoj kupoli a ona ili on je jedne novogodišnje noći ali po tuđem kalendaru zakucao svoje tijelo za leću teleskopa i dok su promatrali vatromet mladi svećenici su vidjeli boga u čipkastoј crnoj haljini imala je krila leptira i bio je mršav

GORSKI KOTAR U BABLJE LJETO

putujući kroz gorski kotar u bablje ljeto starac i starica zgroženo su promatrali polomljene breze jeli su mandarine i usta su im bila puna nostalgije jer u naše vrijeme toga nije bilo pod brezama se gradio novi odvojak autoceste radnici su rastjerivali zbunjene ptice koje su pošto su šume bile polomljene spavale po autocesti poput američkih beskućnika u bari katrana svoj odraz je promatralo nekoliko ptica crvendać koji je pio katran nije prepoznao svoj odraz mislio je da će se prepoznati ako se nagne naprijed i tako se nagingao sve dok nije potonuo u katran no ni tada se nije prepoznao ušao je u svoju utrobu i shvatio je da je ptica izvana pernata ali iznutra igličasta utroba joj je svileni ježinac toga u naše vrijeme nije bilo radnici su svakog jutra u asfaltu kojeg su jučer izradili pronalazili mnoštvo ptica ne raspoznaješ što su ptičje kosti a što tragovi guma pejzaž je poludio melankolične breze onako ukrštene izgledale su poput fakirove postelje ili nekog gmaza s kaotičnim rasporedom unutarnjih organa sva sreća što autobus nije išao starom cestom koliko bi tek onda uništenih stabala starac i starica vidjeli ovako su vidjeli tek onoliko breza koliko je potrebno da započnu konverzaciju koja će trajati sve do odmarališta u ravnoj gori starac se pita zašto već mjesecima stoje usred šume tako polomljene i izložene pogledima trebali su ih pokloniti sirotinji da se grije ili su od njih trebali načiniti ptičje kuće a njegova žena kroz suze promatra iznakaženu krhkost breza i njihova lišća bež žila i sjeća se večeri kad joj je muž oduzeo djevičanstvo ni ne pitajući je za dopuštenje nikad je nijedan prizor nije potresao kao ovaj osjećala se poput zbunjene ptice koja ujutro baulja po autoputu promatrajući u ranama autoputa sebe i ne prepoznajući se

UMJETNI BRKOVI

između postrojenih zatvorenika korača diktator s umjetnim brkovima došao je među zatvorenike kako bi im osobno uručio pozive na vlastita smaknuća tog je jutra dugo sjedio pred zrcalom i zurio u svoju meku kožu bez ijedne dlake uspoređujući svoje lice sa licem otta von bismarcka mjesecima je vježbao mrgođenje pred zrcalom ali nikad se nije uspio namrgoditi kao kancelar volio bi da može sastaviti kruto lice kad bude svakom zatvoreniku uručivao službeni poziv na pogubljenje volio bi da može nositi kruto lice kad bude iz svečane lože promatrao kako se masivna tijela ruše pred streljačkim vodom po zidovima diktatorove spavaće sobe vise portreti brkatih vladara od hitlera i staljina pa sve do milana stojadinovića i kralja aleksandra a središnje mjesto zauzima portret otta von bismarcka diktator bi želio imati takve brkove ali njegova je koža previše mekana i ako se svakog jutra ne obrije cijelo lice ga peče stoga je primoran nositi umjetne brkove radi očuvanja autoriteta jer nijednog se tiranina bez brkova ne uzima zaozbiljno pogotovo ako uručuje pozive na pogubljenje stotinama ratobornih kozaka no mladi diktator se nije dao smesti kozacima je predavao pisma sa smrtnim kaznama kao da im uručuje ordene ili diplome svakom kozaku bi pružio ruku ali oni su samo zurili u nju jer nisu znali koja je funkcija te nježne prazne ruke kozaci vjeruju da ruka nikad ne smije biti prazna u njoj mora biti čakija ili sjekira ili vrč vina dok je koraćao zatvorom zbog zadaha smrti zbog isparavanja iz zatvorenika u potkošuljama umjetni su mu brkovi otpali sa kože a kozaci sve odreda kosmati grubi i brkati prasnuli su u smijeh jedan pijani kozak je isukao čakiju iz čizme odsjekao samom sebi lijevu obrvu bacio je pred diktatora sa dječjim licem i rekao mu šefe zašij si ovu obrvu pod nos i bit ćeš isti bismarck te noći vrijeme do strijeljanja kozaci su kratili u zajedničkoj tamnici natječući se u obaranju ruke pobjednik je bio kozak bez obrve on bi nakon svake pobjede čakijom urezao po jednu crticu u svoja prsa te su crtice njegovi generalski ordeni zato je pred streljačkim vodom stajao potpuno gol kako bi svi vidjeli njegovo palimpsest tijelo njegovu kožu na kojoj su svježije urezane crtice rasle nad starim posjekotinama pokazao im je i leđa jer je na leđima urezao točan broj svih ljudi koje je ubio u bitkama hajde pucajte curice nasmejao se kozak ispalite crne metke oni će biti prekrasan ukras u mojoj zbirci ordena dok je kozački general umirao sa crnim draguljima u koži mladi diktator je osjećao kako ga brkovi bole jer obrva se sjeća kome je pripadala prije nego što je ušivena u diktatorovu kožu brkovi su umirali zajedno sa svojim kozakom jer ta je obrva bila generalov prvi vojnički orden i zato se htjela vratiti u vitrinu generalovog tijela da bude zajedno s lentom trobojnicom crnim mecima i ostalim počastima

ŠKARE KROZ KOJE GLEDAM SVIJET

dječak leži na travi uprljan nebom u ustima mu je ostao talog jučerašnjeg slavlja nebo ima ožiljke od vatrometa jer sinoć smo proslavili ulazak u europsku uniju sa dvadeset i osam serija vatrometa dječak je cijelu noć probdio gledajući kako se vatrometi rasipaju u pepeo boje mjesečine sjedio je na livadi okružen krijesnicama a na koži mu se stvorila ljuska od pepela mislio je da su krijesnice također bile pirotehnički rekviziti u noći ulaska u europsku uniju dječak je sjedio na livadi sa velikim škarama u rukama no nije bilo nikakve vrpce za prerezati iza njega je stajala krava koju je ukrao iz susjedovog štaglja krava je jela krijesnice te srpanjske noći krava je bila puna svjetla a makaze nisu u jednom kraku škara zrcalili su se vatrometi a u drugom kraku nazirala se oluja kojoj su vlasti zabranile da se spusti na hrvatsku kako ne bi pokvarila ceremoniju pirotehničari su mjesecima usklađivali glazbu vatrometa sa odom radosti koju je svirao limeni orkestar kada je proslava završila mogli ste vidjeti olakšanja na licima hrvatskih ministara koji su zlu ne trebalo ipak ponijeli žute kabanice no vatromet nije mogao zavarati dječaka on je imao svoje škare i u njima je vidio istinu vidio je da se ispod vatrometa krila oluja dječak je zaključio da su i krijesnice bile obične petarde koje su vlasti razbacale po zemlji kako bi se činilo da narod slavi kao da je novogodišnja noć vidio je on i tri helikoptera koji su cijele noći oblijetali oko vatrometa bio je uvjeren da su ljudi u helikopteru uljepšavali vatromete podrezivali ih kao biljke kako bi svaki imao izgled zvijezde no dječak nije želio sudjelovati u proslavi zato je svojim hladnim škarama ubijao krijesnice kada bi pročeprkao po mrtvim krijesnicama vidio bi da su iznutra bile sastavljene od pokretnih mehanizama u koje su bile uglavljene petarde a onda je ugledao svoju kravu koja je i dalje svijetlila jer se najela krijesnica izgledalo je kao da krava u svojem kubičnom tijelu ima ugrađen stožasti fenjer koji obasjava njezine mrlje daje toplinu njezinom dahu ispušta glazbu kroz zvonice oko njezinog vrata krava je gorjela iznutra a dječak je ležao na travi čekajući oluju s ustima otvorenim poput stupice za aligatore

UMIJEĆE MIMOILAŽENJA

kao dijete bojao sam se petardi ne zato što su stvarale buku i plašile mačke već zato što bi se nakon njihovog praska stvorile tišine debele poput sloja prašine na starim vitrinama petarde su gušile zvukove a oslobađale hiljadu tišina kada netko kaže petarda ja ne pomislim na djecu u svečarskim uniformama na spržene prste i mnoštvo vatrometa već pomislim na novogodišnje jutro prazne ceste smočene šatore pozornicu po kojoj bauljaju mršavi psi njuškajući razbijene boce vidim sebe kako sjedim u parku među pospanim skitnicama vodoskoci šute nema vjetra čak i ptice spavaju viseći naopačke sa lipa jedino što daje znakove života su semafori sad tek spoznajem kolika je moć petardi cijelu su noć padale s balkona trujući zrak a sada se vide posljedice kosturi petarda pod neboderima fontane bez vode skitnice bez sna bijesni psi su zauzeli ozvučenu pozornicu po kojoj se tromo kreću u procesiji tišine svaka petarda u sebi nosi jednu tišinu koja se oslobađa u novogodišnje jutro ušutkavajući mačke danas vladaju psi svaka tišina u parku izgleda poput zgažene cigarete jučer smo slavili produženje agonije za još jednu godinu slušajući popularne melodije a danas će se po istoj pozornici cijeli dan šutke kretati psi a pritom neće ispusti nijedan zvuk umijeće mimoilaženja veće je umijeće od plesa prisjećam se učiteljice geometrije koja je na dopunskim satovima subotom objašnjavala talesov poučak dječaci su obožavali bacati petarde pred njezinom učionicom jer bi joj šestar svaki put ispao iz ruke i na podu bi se ocrtala labava kružnica u obliku krika vidim prizor vrlo jasno dok se učenici smiju učiteljica stoji unutar kružnice ne može se pomjeriti i lomi prste kao da se nalazi pod reflektorom i ima tremu boji se izaći izvan kruga jer se boji zvukova koje bi proizvela ona shvaća tišinu poput pasa koji se mimoilaze na pozornici ti psi me podsjećaju na glazbenike u bečkom musikvereinu odjeveni u crne frakove izbjegavaju jedni druge po hodnicima muskivereina a dirigent izgleda poput isprepadane učiteljice geometrije zato vam kažem jedini koji shvaćaju sjetu novogodišnjeg jutra su ti glazbenici kojima petarde nisu dale spavati a koji nastupaju kada sve šuti bilo da je riječ o glazbenicima psima ili glazbenicima u frakovima tišine novogodišnjeg jutra nastaju između njihova mimoilaženja u musikvereinu

ROBERT JOHNSON SUSREĆE ĐAVLA

za srpanjske žege kubične gitare dišu a robovi zadržavaju dah kako bi u snovima mogli glasno pjevati kad ih gospodari i u snu prisile na sakupljanje pamuka jer svi oni sanjaju jedan san svi oni pjevaju jednu pjesmu sanjaju bogatu gospodarevu kćerku koja uvježbava glas dok robovi pjevaju u pamuku kćer traži od oca da ih natjera da se odreknu svojih glasova otac ih bičuje po glasovima ali to čini njihove glasove dodatno hrapavijima otac skida čizme gleda svoju porculansku kćer i shvaća da nijedan bijelac nikad neće moći svirati blues ako robovlasništvo treba biti zapamćeno po samo jednoj dobroj stvari neka onda to bude blues jer da nije bilo ropstva blues se ne bi rodio kaže otac zureći u mississippi u svojim jelenjim čizmama za srpanjske žege đavo prolazi pored usnulih robova i pored gitara punih ptica nosi svoj sitni kovčeg i prezirno istjeruje ptice iz gitara jer đavo mrzi disanje a ptice su agenti disanja svaka kuglica pamuka koju đavo dodirne postaje crna i kubična odjednom je polje pamuka pretvoreno u groblje s minijaturnim spomenicima ja sam stajao na raskrižju a on se približavao ostavljajući za sobom pejzaž u obliku čembala odmah sam ga prepoznao za njim se vukao vonj jelenjih čizama nosio je laneno odijelo i nije se znojio đavla nećete prepoznati po tome što je bijelac sa izglaćanim odijelom nećete ga prepoznati po vonju čizama prepoznat ćete ga po tome što se jedini usred srpanjske žege ne znoji jer diše na škrge kada mi je prišao doista je izgledao poput gazde ali onda me je uljudno pozdravio i naklonio se tada sam shvatio da nije bijelac a kada sam shvatio da se ne znoji shvatio sam da je on nešto još gore od bijelca sjeo je na svoj sitni kovčeg i pogledao me očima jazavca on ne bičuje glasove on ih krade meni je gazda gazio po glasu ali učinio ga je samo grubljim njegove čizme po mojem glasu njegova kćer prodala mi je svoje mršavo tijelo za nekoliko poduka iz pjevanja u podrumu tako ću i ja prodati svoj život za par poduka iz sviranja gitare nisam ni slutio da đavo u sitnom kovčegu nosi preklopnu gitaru i bijelu kukuljicu ne ide on na sastanke ku klux klana zbog mržnje prema rasi mene opčinjavaju gorući križevi rekao je dok smo usklađivali gitare on je hodao po rupi u daskama jelenje čizme po mojem glasu navučem bijelu kukuljicu i potpaljujem vatru pod križevima ja sam je podučavao disanju a ne pjevanju jer ona nije znala disati zato smo samo disali hvatali dah ukrašavali disanje jaucima a gazda je gazio naše glasove promatrajući nas kroz rupu u daskama predvorja đavo mi je rekao znaš i sam da nikakav autobus neće doći znaš i sam da ne možeš nigdje pobjeći pristani zato na moju pogodbu ja ću te naučiti kako svirati gitaru a ti ćeš mi kad umreš dati svoj glas kako bih mogao zvesti gazdinu kćer kako bih je podučio pravilnom disanju kako bih kad stari umre ja hodao kroz polje pamuka u jelenjim čizmama

KONDOR JE ŠIFRA MOJEG DJETINJSTVA

šifrirao sam svoje djetinjstvo kako sudski vještaci u njemu ne bi pronašli uzrok megalomaniji optužuju me zato što sam sagradio najveću palaču na svijetu i nazvao je imenom naroda zato je potrebno šifrirati djetinjstvo jer njemu vještaci pristupaju odjeveni u bijele kute i vrše vivisekciju djetinjstva noževima i pincetama pa čeprkaju po njegovoj nutrini traže eksponate perverzije i potom ih stavljaju u epruvete koje će izložiti u muzeju revolucije nakon što umrem stoga valja slike dječastva prevesti u binarne kodove u anagrame ne smijem dopustiti da me posjetitelji muzeja revolucije pamte kao bosonogog dječaka koji od žigica pokušava sagraditi ono što će biti poznato kao palača naroda stoga krv koju sam kao dijete vidio u jarku šifriram u crvenicu na dnu vrtače crvenicu iz koje rastu orhideje moje roditelje šifriram u dvije starice koje stoje pred orhidejama diveći se njihovoj ljepoti ujede komaraca šifriram u cjepiva protiv hepatitisa be ionako su jednako boljeli a vještaka u bijeloj kuti koji nosi skalpel pretvaram u doktoricu koja nas je cijepila u učionici geometrije šamare šifriram u igre muha na tapetama jer sjene šamara doista nalikuju kalisteničkim pokretima muha jedina je razlika u tome što se muhe međusobno mimoilaze a šamari plešu u ritmu s obrazima život megalomana je palimpsest majčine knjige s prešanim biljkama i očevog priručnika algebre moj otac bio je profesor geometrije a moja majka je voljela gledati orhideje koje su rasle iz jarka koji je bio krvav kada sam upao u njega ali to nije bila krv nego crvenica moj otac i majka susreli su se slučajno u učionici geometrije dok su nas cijepili vještaci sa skalpelima i otac i majka voljeli su križaljke svake bi večeri sjedili jedno nasuprot drugome rješavajući istu križaljku a ja sam za to vrijeme krao šibice iz kuhinje kako bih nadgradio svoju palaču dakle moj život je križaljka slučajnosti koju su roditelji rješavali u tišini listopadskih noći ja sam bio samo indigo papir po kojem su moji roditelji ukrštavali riječi kazao je ceaușescu stojeći pred streljačkim vodom dok su ispaljivali metke ceaușescu je proklinjao ovakvu smrt on nije želio umrijeti kao tisuće drugih ljudi on je prezirao kič tražio je jedinstvenu smrt po kojoj će ga pamtiti zato je pretpostavljam bio sretan kada su ga mrtvog zajedno sa suprugom izvjesili na helikopteru koji je letio nad rumunjskom prenoseći vijest o padu režima kada je kao dijete ceaușescu gledao helikoptere misleći da su to kondori otac i majka bi ga nagnuti nad svojim križalkama uvjeravali da u rumunjskoj nema kondora kondor je bila njegova prva šifra toliko dobra da je ni dvoje enigmatičara nije uspjelo razmrsiti i tako je ceaușescu završio kao plijen kojeg je kondor pokupio sa zemlje i ponosno zašao za svoje kandže kao medalju časti

POŠTANSKI SLUŽBENIK BUKOWSKI

uzeo je sve odbijenice koje su mu izdavači poslali i od njih načinio svoju prvu knjigu poezije jednu odbijenicu preveo bi u jednu pjesmu oduzeo pokoji zarez dodao pokoji ženski akt zato ni ne čudi što je toliko puno pjesama napisao ali začuđujuće je što među tolikim odbijenicama ima vrhunske poezije jer i birokrati znaju napisati pokoji stih ne tvrdim stoga uzalud da bi idealni pjesnik bio poštanski službenik koji bi ispremiješao sva pisma i otposlao ih na različite adrese idealan pjesnik bio bi poštanski službenik koji bi prepravljao ljubavna pisma dodavao im cinične opaske a oduzimao im višak uskličnika i spaljivao priložene trepavice zamišljam tog službenika kako svake noći kuje sitne opačine nad mnoštvom izrezanih pisama prvo ću ukinuti sve zareze kaže on a potom ću od svih pisama napraviti jednu tapetu kojom ću obložiti svoj unajmljeni stan gasiti ću cigarete u tim pismima smijati ću se kolažu osmrtnica poziva na krstítke urotničkih pisama i dječjih crteža koje su neke supruge slale svojim muževima koji ratuju negdje na istoku kada život sažmeš u jednu rečenicu onda se sve doima smiješno

NAJLJEPŠE RAJČICE RASTU U PAKLU

najljepše rajčice rastu u paklu kao što se glavni gradovi takmiče tko će izgraditi najljepše fontane tako se i raj i pakao takmiče u uzgoju voća i povrća rajski voćnjaci nasuprot paklenim povrtnjacima no glavna bitka uvijek se vodi oko rajčica i uvijek pobjedu izbori pakao jer u paklu postoji specijaliziran odred vrtlara koji svakog dana vode brigu o crvenilu rajčica jer te rajčice moraju biti crvenije sočnije savršenije od rajskih rajčica paklene rajčice savršene su kugle mržnje zato ih toliko i volim u paklu nema voćnjaka ali zato ima mnoštvo povrtnjaka koji su zapušteni isprljani kukcima ili pretvoreni u mučionice ali staklenik s rajčicama izgleda poput katedrale smješten je pod vulkanom koji eruptira svakog tjedna kako bi zemlja bila plodnija a rajčice crvenije slijedeći tu logiku zasadio sam vulkanski pepeo ispod kajsije ali umjesto vulkana ili nekog sličnog paklenog hrama iz tla je izrasla jedna mršava magnolija nije uopće bila crvena iako sam joj štipao obraze i potpaljivao listove ali je zato pjevala svaki put kada bi zapuhao vjetar čuli bi se glasovi mrtvih čula bi se lavina lave zemlja pod magnolijom bila je puna kostiju a grane magnolije bile su pastirske frule sa tri rupe kroz prvu rupu je izlazio višak crvene boje kroz drugu rupu je izlazio znoj povrtlara koji su uljepšavali staklenike rajčica a kroz treću rupu je izlazio zvuk zviždaljke koji je označavao kraj dvanaestosatnog radnog vremena tada sam shvatio da je ta mršava magnolija bila dimnjak paklene tvornice rajčica

SELO DIVLJIH PATLIDŽANA

kao student medicine vodio sam dnevnik u koji sam pohranjivao svoj mikroskopski rukopis bila je to kolekcija vodenih buha na suhom sajam rukotvorina uvod u kaligrafiju sna nisam imao o čemu pisati ali svejedno sam pisao uvežbavajući ruku da piše što sitnija slova na koncu se moj dnevnik sastojao od mnoštva jedva vidljivih crtica urezanih u zatvorski zid konkretne poezije reducirao sam božju ovčicu na niz nepovezanih točaka sveo boga na apsurd moj se studentski život sveo na nekoliko dlakavih zareza moje sitne riječi rastočile su se na još sitnije kocke a kocke su se rasule u točke nakon studija postao sam seoski liječnik živio sam u selu divljih patlidžana slušao glazbu svake noći vodio dnevnik slušanja svakog jutra pošto nije bilo posla u selu umjesto liječenju ljudi posvetio sam se liječenju rajčica ispred ordinacije posadio sam rajčice cijepio sam ih i njegovao a seljani su mi se smijali osmjesima boje patlidžana u ovom selu ne uspijevaju rajčice govorili su oni u ovom selu rastu samo divlji patlidžani dok su seljani pekli patlidžane na gradelama noći ja sam laštio rajčice sve dok se ne bi zacrvenile kao rana na grlu dok su seljani strugali patlidžane na guslama jutra ja sam ubijao kukce na rajčicama dok su seljani zurili u ljubičaste odbleske patlidžana ja sam slušao glazbu često mi se čini da sam glazbi pristupao kao mrtvozornik trupu dojmova o svakom albumu zapisivao sam u liječnički blok nečitim rukopisom pošto nijedan seljanin nije dolazio na preglede jedino mi je preostalo da ja pregledavam glazbu i ispisujem dijagnozu metrike dinamike akordike harmonijskih odnosa pošto seljani nisu umirali jedino mi je preostalo da seciram tijelo vlastite glazbe zato se moj muzički dnevnik nije nimalo razlikovao od smrtnih listova u selu divljih patlidžana u godinu dana nitko nije umro a rodilo se trideset dječaka moje rajčice su sagnjile ubio ih je san kukaca svake noći seljani su palili lampione u osrčju stabala i smijali se smrti dok je trideset dječaka mrežama od mjesečine hvatalo ljubičaste leptire kad bi ih izvadili iz mreža leptiri bi bili zeleni ja sam svojim kašljem davao glasovirsku pratnju njihovom zdravlju obojili su moju radionicu u ljubičasto a u moj staklenik su zasadili patlidžane s korijenjem u obliku gotičkih katedrala crvenilo iz rajčica isisavali su ljubičasti leptiri koji su potom slijetali na divlje patlidžane i u njih ubrizgavali ljubičastu boju nakon noćnih preobraženja leptiri bi ponovno postali zeleni kakvi su i bili u dječjim mrežama pošto u selu nitko nije umirao odlučio sam umrijeti ja odlučio sam zapisivati povijest vlastitog umiranja u dnevnik slušanja kada umrem seljani će me zakopati u staklenik među divlje patlidžane koji će se svojim ljubičastim zdravljem podsmjehivati mojoj smrti na dlanove će mi slijetati kukci i u njima će spavati jer moji dlanovi će i kad budu mrtvi u sebi zadržati miris rajčica iz pakla

SMRT U OBLIKU KRIŽALJKE

umro je ne riješivši križaljku iz nedjeljnih novina njegov život bile su križaljke i zato će biti pohranjen u lijesu u obliku križa bit će jedini čovjek na groblju kojem će ruke biti raširene kao da grli crvljivu zemlju bakreni korijen crkve lopate grobara dvije ukrštene riječi nad njegovim tijelom dat će njegovoj sasvim beznačajnoj smrti sveti oblik križaljke u srcu će mu se susresti dvije riječi probosti ga lopatom grobara pustiti korijenje crkve načiniti katakombe za crve pokušao sam plakati nad njegovom grobnom križaljkom ali nisam mogao nisam donio cvijeće na grob sam mu donio mladice stabala koje sam posadio u prazna polja u križaljci vodoravne jasike okomiti čempresi sastali su se u njegovom srcu vjerujem da su ga usrećili barem na tren

KUBIČNA GITARA

pauci su se nastanili u ustima gitare između žica ispleli mreže u obliku čavala u lijesu u kojem sam držao kubičnu gitaru trebalo je biti sahranjeno tijelo nekog siromaha trebao je biti sahranjen po državnom trošku ali nakon što je vlada srezala prava onima koji žele biti ukopani na račun države siromahov leš je zakopan u napušteno tresetište zajedno sa ostalih devetnaest tijela tako da je država uštedjela dvadeset ljesova koji su kao usnuli hruštevi ležali u predvorju mrtvačnice a kada ih je država otpisala svaki mrtvozornik i obducent uzeo je po jedan lijes jer nikad ne znaš kad će ti zatrebati svi se mogu naći u situaciji da nemaju novaca za vlastiti sprovod pa onda mjesto u tresetište pređu svim svojim bićem u ukradeni lijes ja nemam namjeru skoro umrijeti zato sam svoj lijes pretvorio u rezonantnu kutiju u kojoj čuvam svoju kubičnu gitaru svaki zvuk iz dijafragme tog drveta ima prizvuk siromahovog nazalnog jauka i taj zvuk mi se posebno sviđa jer jauk nesahranjenog siromaha pravi je zvuk bluesa

NEPALSKE ZASTAVE

još uvijek čuvam prvu križaljku koju sam riješio imao sam svega deset godina kad sam kupio enigmatičarski časopis i još uvijek ga čuvam jer mi je smiješan rukopis ne prepoznajem sebe u tim slovima šiljastim kao klupe u katedrali smrti šiljastim kao fakirov san subotom uvečer šiljastim kao tibetanske zastave pred ambasadama u arabiji neki misle da je trokutasto lice s nepalske zastave lice proroka muhameda možda zato ima toliko nepalskih ambasada u arabiji muslimani se okupljaju pred ambasadama i zure u nepalske zastave kao kršćani u torinska platna hrvati ne vole nepalske zastave jer su uvjereni da je hrvatska zastava najljepša na svijetu ali svaki put kada u posjet hrvatskoj dođe nepalski general i kada se po zagrebačkim trgovima uz hrvatske izvjesje i nepalske zastave hrvati pokunje glave pred nepalskim generalom koji ima trokutasto lice trokutastu čeljust i oko u obliku zvijezde kada je došao na otvorenje nepalske ambasade u zagrebu hrvatski je predsjednik posramljen ljepotom nepalske zastave i proboden generalovim pogledom morao skinuti lentu trobojnicu i odbaciti kockastu kravatu naš predsjednik je nepalskom generalu poklonio monografiju o dinari a nepalski general je našem šutljivom državniku darovao crijep sa krova svijeta

PODUKE IZ DISANJA PODUKE IZ PRIČANJA

jednog je novembarskog jutra androgini baletan hodao po žici razapetoj iznad trga revolucije mnoštvo ljudi se okupilo pod njegovim koracima gledali smo kako mu žica rasijeca baletne papuče podsjetio me na golubove koji slijeću na bodljikavu žicu logora jer je ona jedino odmorište usred sibirskog krajobraza nakon dva sata plesa na žici baletan se spustio među zadivljenu rulju ali mi nismo bili zadivljeni njegovim plesom po žici nas je fasciniralo to što nije bio uopće mokar iako ga je dva sata šibala kiša no kada se ponovno našao s nogama na trgu kosa mu se počela kovrčati od vlage a disanje mu je postalo isprekidano rulja je izgubila zanimanje ali mene je njegovo krhko disanje uzбудilo jer sam i ja imao problema s disanjem još od prve upale pluća diktafonom sam snimao svoje hroptanje svoja jutarnja gušenja koja bih slušao u samotnim noćima u nedostatku inspiracije kronologiju svojeg disanja pohranio sam u hiljadu kazeta koje sam držao pod madracem kako ih otac ne bi pronašao posudio sam baletanu svoj priručnik disanja i pozvao ga pod svoj kišobran otpratio sam ga kući a on mi je te večeri dok su se na hodniku sušili kišobrani i mačke otkrio zašto nije pokisnuo rekao mi je pronašao sam sklonište u vjetru ono me je zaštitilo od kiše ležali smo pored peći ja sam recitirao upute iz priručnika disanja a on je disao i pričao istovremeno što meni nikad nije uspjelo kad prevrneš vjetar naopačke dobiješ leđa ribe a to možeš vidjeti jedino dok hodaš po žici ta simetrična leđa koja se rastvaraju oko kosti vjetra ja sam prestao disati i rekao kada je markizu de sadeu ponestalo papira on je posljednje dnevničke zapisa ispisao na zatvoreničkim doručcima koje su mu ruke u bijelim rukavicama ostavljale ispod jastuka a onda sam prestao pričati jer mi je nedostajalo zraka osjećao sam se posramljeno jer sam ja njega želio zadiviti svojim umijećem disanja ali ispalo je da je on bio moj učitelj znao je priču i nastavio se skidati markiz je shvatio da su riblja leđa idealni nadomjestak za papir rekao je a pošto je markiz imao mikroskopski rukopis čitavo jedno poglavlje sto i dvadeset dana sodome napisao je na ribljoj kosti koju je morao progutati kada je pala bastille riba mu se rascvala u grlu kao kišobran i kad god bi ga revolucionari nešto upitali on je izgovarao samo poeziju nasilja te noći više nismo pričali ležali smo na madracu nismo ni disali nismo ni pričali slušali smo moj diktafon sve dok se baterije nisu istrošile i moj učitelj je rekao nikad nisam čuo ništa ljepše to nije rekao već mi je te riječi ispisao po leđima jer ja sam riba a kad sam bio još mlađi bio sam dvodihalice sada imam samo jedno skladište zraka u sebi i često mu se istroše baterije viđali smo se sve do njegove smrti ili je to bila moja smrt više se ne sjećam ali sjećam se što mi je rekao između dviju seansi disanja kada preokreneš vjetar naopačke dobiješ kišobran i kada pada kiša sakrij se pod vjetar jer

svaki vjetar nosi šuplju vjetrovku u sebi a na tebi je da utrčiš u središte vjetra i ogrneš se
vjetrovkom tek onda se zaštićen od hladnoće možeš smijati sudbini ptica koje su se zaplele u
žice nad trgom revolucije

VOČEDOLSKI KALENDAR

moja je prabaka kopajući vrt pronašla lubanju u čiju je koru bio urezan vučedolski kalendar kako joj vlasti ne bi zaplijenile vrt i raskopale ga tromim čehoslovačkim bagerima prabaka je odmah po pronalasku lubanju umotala u seljački rubac i predala je crkvi na čuvanje ali devedesetih su lubanju razbili jer su tvrdili da su proročanstva na njezinoj kori pisana ćirilicom razbili su lubanju a na novim lubanjama urezali su novi kalendar starim mjesecima nadjenuli su nova imena krivulju na lubanji pretvorili su u paralelogram no vučedolski san ne poznaje pismo san vučedolskog mrtvaca ne možete prevesti na latinicu ili ćirlicu vučedolski kalendar nadilazi julijanski gregorijanski ili fenički kalendar jer vučedolski mrtvaci govore jezikom zvijezda oni su izumili automatsko pisanje a ne nadrealisti jer unutrašnjost svake vučedolske lubanje sadržava zapis snova umiruće žrtve taj talog snova vučedolski je kalendar

FICUS FAULKNERIANA

moj daleki rođak mogao je imati kopito u plućima ali onda ne bi upoznao djevojčurak kojeg je otac doveo na stočni sajam i ostavio ga da stoji pod istom onom lipom iz koje će izrasti glazba neoštećen psalam iz grla svetog sebastijana tu čekaj ona ga je već tada mogla čuti njegov zdrav glas njegov inatljiv kašalj psalam šume zadržan u staroj lipi sada umjesto tijela vise svinjske polovice ali ne vidi se razlika klaonički noževi puni su topline a toplina je puna presječenih dahova a dah pjesme tu čekaj u ruke joj je stavio škartoc pun kostiju zveckali su kao tri strijele u glasu svetog sebastijana no iako proboden strijelama on je pjevao čak se i nakašljao par puta a ona je cuclala kosti cuclala moždinu zvuka tu čekaj on ju je vidio između dva kašlja dvije poruge slučajnosti zbog sjene kopita na plućima to je bila njegova strijela njegov razlog za prkos i pokazao joj kako se svira frulica jer svaka kost ti je frulica jer svaka šupljina ima melodiju samo je moraš osloboditi pod lipom okićenom svinjama ostatak dana pomiješan s korijenjem i lokvama praseće krvi i ljudske pare samo moraš naučiti izvući melodiju iz šuplje kosti naznake noći upletene u krošnju dok svrake donose noć dan mu curi iz tijela zajedno s krvlju a noć je spužva nataknuta na koplje koja mu upija žed pomiješanu s porugom tu čekaj moraš iz šuplje lipe izvući krik svinje roktanje sunca rez mjesečine odbij spužvu na koplju i zatraži neki drugi simbol po kojem će te pamtiti jer nebo je uprljalo klaonicu nije ni čudo što je nebo prljavo kad ima toliko ptica dva koljača su donosili leševe da istjeraju sunčevu svjetlost oni se lakše snalaze u tami jer njihova sječiva su fenjeri a on ju je odveo u šupljinu lipe i slušali su pjesmu matije gupca njemu su stavili krunu od trnja na glavu a on je trebao zatražiti neki drugi simbol po kojem će ga pamtiti moja smrt je posebna i želim da izmislite novi simbol kojim ćete okriti moju smrt čuješ li ona hoda po glasovima a glasovi iskaču iz tla kao opruge iz starih madraca čuješ li izranjavan glas kojeg su se svi sramili pa je pobjegao u lipu pobjegao jer njegova smrt nije bila posebna kruna od trnja standardni simbol mussolini je odbio krunu od trnja i rekao objesite me naopačke oni su iskopali gupčeve kosti i svirali a koljači su lomili mjesečinu u telećim trbusima njihovi prsti su noć i zato se za njih ne prima krv jer krv je dan dok promatraš suton osjećaš prste koljača na svojem vratu njih zanima tvoje meso tvoja trbušna šupljina zavirit će unutra sa nožem kao jednim izvorom svjetlosti ja volim noć moj glas je proboden s tri strijele tri noža volim ovu smrt jer je tako posebna kao melodija koju su zajednički pronašli u lipi da barem nisu pronašli melodiju da ju stari barem nije ostavio samu a škartocom punim zvukova među prasećim dahovima koji su onako nedovršeni pozivali da se muzika njihove agonije zaokruži jer koljači ne vole glazbu oni sjećaju rebra u tišini da

barem nije bio stočni sajam da je barem dan trajao duže koljači su ugasili dan kao gramofon razlomili mu kosti i sebastijan je promatrao kako pred njim ispijaju moždani sok dana i kako govore ne boj se bit će svjetlosti samo da operemo noževe znam ja zašto ju je on privukao jer je bio omiljeni muzikant matije gupca ali kriv je konj i kopito koji su trebali biti mjesečina lipa diše čuješ li a ona ništa ne govori samo glođe onu jednu melodiju a kad ju otac nije mogao pronaći dva koljača su izašli sa bakljama punima mjesečine i zatrovali noć klaoničkim zadahom rekli smo ti da ćemo upaliti svjetlo zapaljena lipa i svi gledaju vatra je kruna od trnja ali lipa je ne želi moja smrt će biti posebna ne brini se sigurni smo ovdje srebrne baklje oči upijale vatru a neki lakrdijaš svirao gitaru i svi se na trenutak sjetili mnoštva konja vila barikada mnoštva pogodnih trenutaka za umiranje sjetili se velikaša to je gubec njegov duh rekao je otac da istjera kćer iz rezonantne kutije gupčeve lipe a dva koljača mjesečinom potpalila korijen stabla pun taloga dana dan fino gori zato vjerojatno imam nesanice i sanjam samo zvukove svrake su se poslagale po krošnji u obliku krune od trnja bio je to loš trenutak za umiranje nije bilo novih simbola a po koži si mogao osjetiti njihove prste za koje se ne lijepi krv oni bi našli načina kako da zapale i polarnu svjetlost prsti piromana ne osjećaju toplinu žive radi kratke ekstaze zadržane u zvuku trenja šibice ekstaza je čuti kako se šibica susreće s plamenom kada baciš šibicu ekstaza prestaje tvoja misija je obavljena jer ti si zadužen da zdружиš šibicu sa njezinim zvukom ti si muzičar preživio si seljačku bunu ali konjima nikad nisi oprostio zato si potpaljivao staje živio si radi zvuka stvaranja požara htio si ju učiniti svojom malom pomoćnicom ali ona ništa nije shvaćala jer joj se otac obraćao u imperativu tu čekaj pošto ona izvan zapovijedi nije shvaćala ništa a ti si joj tepao i pokazivao kako se od koščanog praha može stvoriti požar zar nije lijep ovaj zvuk ljepotice ona ne odgovara ona samo izvršava što joj se naredi tako su ih istjerali i mjesec je bio jedna sitna giljotina ona se devet mjeseci igrala s njegovim kostima pokušavajući sagrađiti gitaru u obliku gupčeve lipe trebalo joj je devet mjeseci da ponovno zasvira jer zvuk je u šupljini to ju je on naučio a bolje da nije jer ja onda ne bih bio rođen bili su jakobinci prije jakobinaca a on čaruga prije čaruge pa se smijao pod mjesečinom koljači su znali zašto se smije zato da se sutra razlikuje od telećih trbuha i tako je on izbjegao kopito ali ne i giljotinu ali ona ga je znala viđati živog mjesečina mu je oživljavala noge lice a onda je ona sagrađila gitaru i zasvirala samo jednom i više nikad bio sam neki dan pred lipom krošnje pune crvendaća ostaci izložbe svinja ušao unutra u srž svog obiteljskog stabla i sve ih proklinjao zbog vas zbog vas sam živ a ja to ne želim pa imaš rijeku utopi se lako je vama kazati moji preci bilo bi mi lakše da je samo onaj konj ali onda oni ne bi znali koristiti mjesečinu prometej noći zasadio sam mu ficus Faulknerianu pod bosa stopala iščupao jedini preostali cvijet iz afričke zemlje kako bi mu oživio cirkulaciju možda probudio pokoji zvuk iz zemlje nije da sam

nezahvalan ali da je samo konj nagazio na mog dalekog pretka u seljačkoj buni ja ne bih postojao stajao sam usred obiteljske lipe zasadio sam lipu unutar lipe i tako je ficus Faulkneriana niknuo usred šupljeg drveta kao da si upleo zvuk trube među žice gitare nije da sam nezahvalan hvala na daru glazbe ali ipak no ne krivim ja svirača krivim konja i onda kad je ona umrla njihov sin je baš meni u inat odlučio biti ženskar pa je onda od trinaest njegovih sinova preživio baš onaj čija će loza završiti sa mnom nije da sam nezahvalan ali bilo bi bolje nego da moram u rijeku među sve one ribe i kaulerpe da je kopito bilo mjesečina a prometej pun tišine onda bi giljotina proizvela zvuk gitare pa djevojčurak ne bi morao sagraditi zvuk već bi se zatočila u svojoj katedrali od tišine i prala samostanske podove pa bi onda svećenik imao djecu i to se mene ne bi ticalo oni ionako tvrde da je to dar od boga onda bi se on nakašljao i ona bi vidjela križ u ulaštenoj škrinji pa bi joj on rastvorio dlanove ti imaš tako sitne dlanove sitne kao one ptice što su izdale ljubavnike jer koljači znaju što simboliziraju crvendaći stare babe misle da su to ptice iz pakla poziv na grijeh na sitan grijeh dovoljno sitan da ti stane u šaku kao zemička da da dobit ćeš zemičku i onda ne bi svirala jer zemička nije kost a kost je instrument a gubec je kosti znači gubec je muzička kutija i ja sam muzičar noći zbog svega toga ali preče zar si baš morao pjevati dok je kopito bilo mjesec eh eh ako ti ne paše odi do rijeke nije da sam nezahvalan vidiš da ti donosim cvijeće iz afrike zemička je ukusna želiš li jesti pogledaj kako si mršava sve ti se vide kosti i ona je stajala pod svinjskim polovicama i on je slučajno prolazio pokraj svinjskih eksponata da se napije krvi jer to je dobro za glas a glas je moje zanimanje vidim da voliš glazbu dođi podučit ću te uzmi zemičku sve kosti pa su probudili gupca hodali mu po rebrima ksilofon ali stari se sjećao da ju je ostavio među svinjama dok on popije jednu dvije tri zemičke jednu sada druge dvije poslije pa su krivi crvendaći jer eto baš meni u inat moraju vabiti ljubavnike

Sebastian Antonio Kukavica

Rođen 1992. u Rijeci. Diplomirao politologiju na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu, studirao globalne studije na Global and European Studies Institute u Leipzigu, a trenutačno studira društvene znanosti na Philosophische Fakultät u Siegen (Njemačka).

Dobitnik književnih nagrada Tea Benčić Rimay (za zbirku poezije *Aleatorika disanja*, 2014), Na vrh jezika (za zbirku poezije *na samrti, čovjek slon preživjelima prepričava propast zapadne civilizacije*, 2015), Drago Gervais (za zbirku poezije *nakon povlačenja mora na kopnu će ostati samo dvodihalice i bunker envera hoxhe*, 2015) i Stjepko Težak (3. nagrada za kratku priču, 2015).

Objavio: *Ponoćni zaziv muze* (roman, 2012), *Prepeličji palindrom* (roman, 2013), *Aleatorika disanja* (poezija, 2015), *nakon povlačenja mora na kopnu će ostati samo dvodihalice i bunker envera hoxhe* (poezija, 2016), *na samrti, čovjek slon preživjelima prepričava povijest zapadne civilizacije: antimodernizam i pjesma u prozi* (poezija, 2017).

Biblioteka elektroRI

knjiga 10

Sebastian Antonio Kukavica

ALEATORIKA DISANJA

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2019 Sebastian Antonio Kukavica

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2019

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Goran Čolakhodžić

Fotografija

qimono / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-665-2 (HTML)

ISBN 978-953-345-666-9 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-667-6 (PDF)

ISBN 978-953-345-668-3 (MOBI)

Prvo izdanje

Narodna knjižnica i čitaonica Vlado Gotovac, Sisak, 2015.

Rukopis knjige 2014. godine osvojio je nagradu "Tea Benčić Rimay" za pjesmu u prozi.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Rijeke i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**